

ת"פ 733/04/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד אולגה ברק, הנאשמת

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 733-04-17 מדינת ישראל נ' ברק
בפני כבוד השופטת, סגנית נשיאה פרנקל (שיפמן) ליאורה

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

אולגה ברק - הנאשמת

הכרעת דין

כתב האישום:

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של גניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

בעובדות כתב האישום נטען כי ביום 2.2.17 בשעה 14:35 או בסמוך לכך, עבדה בסניף "סופר פארם" בקניון באר יעקב (להלן: "הסניף") גב' בת אל פורת (להלן: "המתלוננת").

בנסיבות האמורות לעיל השאירה המתלוננת נרתיק ובתוכו מכשיר טלפון מסוג גלקסי S7 וכן כרטיס אשראי ורשיון נהיגה (להלן: "נרתיק הטלפון").

נטען כי בהמשך לאמור לעיל בשעה 14:50 גנבה הנאשמת את נרתיק הטלפון ויצאה מהסניף.

נטען כי מיד ובסמוך הלכה הנאשמת לחנות פלאפונים בקניון בשם "סיטי פון" (להלן: "החנות") וביקשה לאפס את מכשיר הטלפון היות ובנה שיחק איתו ולכן ננעל.

נטען כי עובד החנות מר אור ביבי אמר לנאשמת כי תשאיר את המכשיר בתיקון והיא בתגובה מסרה כי תגיע למחרת.

בהמשך היום, התקשר החוקר אדוין יצחק לנאשמת וזימנה לחקירה בתחנת משטרה רמלה.

נטען כי ביום 3.2.17 הגיעה הנאשמת לסניף ומסרה למר גילרמו שיינקמן, עובד בסניף, את נרתיק הטלפון ללא כרטיס הסיים.

נטען כי במעשים האמורים לעיל נטלה ונשאה הנאשמת דבר הניתן להיגנב, ללא הסכמת הבעלים במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב כשהיא מתכוונת בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעליו שלילת קבע.

מענה הנאשמת:

הנאשמת כפרה במיוחס לה. טענה כי לקחה הטלפון ללא כוונה לגנוב והוא הוחזר למחרת (עמ' 3), בהמשך טענה כי מדובר באי הבנה וכי לא היתה לה כוונה לשלול שלילת קבע את הטלפון מבעליו. קרי, נטען כי לא נתמלא היסוד הנפשי הדרוש להוכחת עבירת גניבה.

באשר להיות המתלוננת עובדת בחנות כפרה מחוסר ידיעה.

באשר לעובדה שהמתלוננת הניחה את הטלפון על המדף, טענה כי יתכן שהמתלוננת הניחה את הנרתיק לרבות הטלפון, כרטיס האשראי ורשיון הנהיגה, על המדף.

טענה כי בכניסה לסופר פארם ראתה את הטלפון על המדף, הרימה אותו, שאלה ילדים שהיו בסביבה אם הטלפון שייך להם והם השיבו בשלילה.

טענה כי נטלה את הטלפון אולם לא כדי לשלול אותו שלילת קבע מבעליו אלא כדי להחזירו לבעליו.

טענה כי הטלפון היה נעול באמצעות סיסמה ומשך עם יציאתה מהסופר פארם ניגשה לחנות הטלפונים בקניון בבקשה לפתוח את הטלפון.

טענה כי עובד חנות הטלפונים אמר לה שכדי לפתוח את מכשיר הטלפון צריך לפרמט אותו.

טענה כי לא אמרה לעובד החנות שהבן שלה שיחק עם הטלפון והוא ננעל. טענה כי הגיעה לחנות עם טלפון נוסף בבקשה לפעולה מסויימת ומכאן הבלבול.

טענה כי השאירה לעובד את החנות את פרטיה המלאים. טענה כי היא עובדת בקומה מעל.

אישרה כי באותו היום זומנה לחקירה בתחנת המשטרה ביום ראשון ולא נאמר לא באיזה נושא.

טענה כי למחרת היום חזרה אל הסופר פארם ומסרה בקופה כי מצאה את הטלפון וכי בערב הבחינה שבנרתיק נמצא כרטיס אשראי ורשיון נהיגה. טענה כי השאירה במקום את הנרתיק.

ב"כ טען כי הנאשמת הינה אדם נורמטיבי ואין לה סיבה לגנוב טלפון.

ראיות המאשימה:

העד מר אבנר בן שימול-

העד הינו חוקר בתחנת רמלה אשר גבה את אמרות הנאשמת, אמרת המתלוננת ואמרות המעורבים הנוספים.

באמצעות העד הוגשו המוצגים ת/1 ות/2- אמרות הנאשמת, המוצג ת/3- מזכר מיום 22.2.17.

ראיות המאשימה הנוספות, המוצגים ת/4- ת/9 הוגשו בהסכמה, בגמר עדות העד (עמ' 11).

בחקירתו הנגדית אישר כי הוא יודע שהנאשמת נעדרת עבר פלילי. אישר כי הנאשמת לא נועצה בעו"ד עובר לגביית אמרותיה הגם שהודיע לה על זכותה.

אישר כי הנאשמת מסרה גרסה עשירה בפרטים וכי החלה לספר את הסיפור בפירוט עוד בטרם החל לשאול שאלה.

אישר כי כל אשר מסרה הנאשמת באשר למה שארע אומת בראיות אחרות.

אישר כי בסרט ניתן לראות שהנאשמת שאלה אנשים שעמדו ליד אם זה שייך להם והם השיבו שלא.

נשאל והשיב כי חנות הטלפונים נמצאת מספר מטרים מהסופר פארם.

נשאל אם הנאשמת השאירה למוכר בחנות הטלפונים את פרטיה, שמה ומספר הטלפון שלה, והשיב שלא זכור לו אולם היא השאירה פרטים.

אישר כי הנאשמת עובדת בקניון בכספים.

נשאל האם סביר בעיניו שמי שגונב טלפון ממניע של בצע כסף, ינסה למכור אותו או לפתוח אותו בחנות טלפונים הנמצאת בסמוך למקום הגניבה, והשיב שזאת טעות, מי שגונב טלפון מכניסו לתיק ואחרי יום יומיים פותח אותו. אישר כי אין מדובר בהתנהגות רגילה.

נשאל האם סביר שאדם נעדר עבר פלילי יבצע עבירה לראשונה בחייו מטרים ממקום עבודתו, השיב כי מדובר בטעויות שאנשים עושים.

נאמר לעד כי הנאשמת מסרה באמרתה הראשונה שביום שישי היא חזרה לקניון להנהלת הקניון והיא שאלה את מנהל התחזוקה אם מישהו חיפש טלפון. העד אישר שהיה משהו כזה. עם זאת נשאל והשיב שלא נגבתה עדות ממנהל התחזוקה.

העד נשאל מדוע לא גבה עדות ממנהל התחזוקה, השיב כי הוא מצא שגרסתה הראשונית לא סבירה, וכי עולה מגרסתה שהיא גנבה את הטלפון.

נאמר לעד שאין מחלוקת שהנאשמת מצאה טלפון והעד אישר הדברים. עוד נאמר לעד שאין מחלוקת שהנאשמת שאלה את הילדים שהיו במקום אם הטלפון שלהם והעד אישר הדברים.

נאמר לעד כי אין מחלוקת שהנאשמת ניגשה לחנות הטלפונים הסמוכה והעד השיב: "היא לא פונה למנהל או סגן המנהל, לדווח שמצאה פלאפון. היא לא פנתה לאנשים האחראים בסופר פארם ויצאה עם הפלאפון" (עמ' 10-21-22).

אשר כי הטלפון היה נעול. אשר כי הנאשמת ניגשה לחנות הטלפונים הסמוכה והוסיף כי ניגשה כדי לפרמט אותו (עמ' 10 ש' 27).

העד מר גילרמו אלברטו שיינקמן:

העד משמש כמנהל המסחרי של סניף סופרפארם בקניון באר יעקב.

העד מסר כי ביום 3.2.17, יום שישי, בשעה שמונה וחצי בבוקר לערך, נקראה המתלוננת בכריזה מקופת הקוסמטיקה אך המתלוננת לא היתה במשמרת. הוא הגיע לקופה ופגש באשה עם תינוק שבאה להחזיר את נרתיק הטלפון הסלולרי של המתלוננת שנגנב מהחנות יום קודם. בנרתיק היו כרטיס אשראי ורשיון נהיגה, כרטיס הסיים לא היה בנרתיק, וכרטיס הזיכרון היה (עמ' 11).

הוא ידע שהטלפון לא יהיה בנרתיק הואיל וידע כי הטלפון נמצא בחנות הסלולרי ונאמר להם בחנות שהטלפון ינתן רק למשטרה.

מסר כי ידעו שהטלפון היה בחנות למטה, הואיל ויום קודם הם צפו במצלמות החנות וראו שיצאו עם הטלפון מהחנות. אותו אדם שבא להחזיר את הנרתיק, יצא יום לפני עם הטלפון מהחנות. הבהיר כי היא, קרי, האדם אשר הגיע להחזיר הטלפון, אמרה לו שהטלפון היה נעול, לא ידעה של מי זה וביקשה לפתוח אותו, לקחה את הטלפון למטה, וכי אין לה את כרטיס הסיים, הואיל ועובד החנות לא החזיר לה אותו (עמ' 11, עמ' 12 ש' 2-1).

נשאל אם הנאשמת מסרה שעובד החנות לא החזיר לה את הסיים והשיב בחיוב והוסיף, ובלשונו: "שאלתי למה לקחו את הטלפון החוצה ולמה ביקשו לפרמט. אז היא אמרה לי שהיא לא בקשה לפרמט היא בקשה לפתוח. זה היא אמרה לי" (עמ' 12 ש' 5-6).

בחקירתו הנגדית נאמר לעד כי לאחר מספר דקות שהמתלוננת אמרה שהטלפון אבד הם ראו מה קרה כי הסתכלו במצלמות וראו אישה לוקחת את הטלפון, מראה לילדים שהיו במקום ועוזבת. העד אשר האמור.

נשאל והשיב כי קומה מפרידה בין חנות הטלפונים לסופר פארם.

לא עלה בידו להשיב לשאלה אם מיד המתלוננת ניגשה לחנות הטלפונים.

לשאלתי כיצד ידע לפנות לחנות הטלפונים השיב שהוא אינו יודע, וכי המתלוננת אמרה לו שהטלפון למטה. לא ידע לומר כיצד המתלוננת ידעה שהטלפון נמצא למטה.

מסר כי המתלוננת היתה עצבנית והוא הגיע לעזור לה.

נשאל כיצד ידע שהטלפון נשלח לפרמוט והשיב: "כי זה מה שאמר העובד של החנות" (עמ' 12 ש' 28).

נשאל והשיב באשר לתשובת הנאשמת לשאלתו מדוע שלחה את הטלפון לפירמוט, כי היא אמרה שלא ביקשה לפרמט אלא לפתוח אותו (עמ' 12 ש' 26-30).

נשאל העד האם לגרסת הנאשמת הטכנאי אמר לה שהדרך היחידה לפתוח את הטלפון אשר סגור עם סיסמה זה לפרמט. העד השיב ובלשונו: "הוא לא אמר לי. אני פשוט שאלתי למה הוציאו את הטלפון מחוץ לחנות, למה לא השאירו אותו דלוק שמתקשרים ואפשר לדעת של מי הטלפון" (עמ' 13 ש' 1-2).

נשאל העד אם הנאשמת אמרה לו שהטכנאי לא החזיר לה את הסיים, והעד אישר האמור.

נאמר לעד שטענת הנאשמת היא, שהיא אמרה לו שהסיים לא נשאר אצל הטכנאי, אלא אצלה בעסק. העד השיב שאינו זוכר (עמ' 13 ש' 7,9).

העד נשאל אם שולל את דברי הנאשמת והשיב: "אני לא זוכר אבל מוזר לי מה שאתה אומר כי הייתי שואל למה לא החזרת את הסיים. החנות קומה עלינו" (עמ' 13 ש' 11-12).

אישר כי כרטיס הזיכרון הושב.

בהמשך נאמר לעד כי הנאשמת אמרה לו שהיא יכולה לעלות לעסק שלה ולהביא את הסיים והוא אמר לה שאין צורך הואיל והוא מבוטל, וכי הטלפון בחנות והמשטרה תשחרר אותו. העד השיב: "יכול להיות כי הסיים היה מבוטל יום קודם" (עמ' 13 ש' 27).

בהמשך נשאל אם יכול להיות שהנאשמת אמרה שהסיים נמצא אצלה בעסק והשיב: "יכול להיות" (עמ' 13 ש' 29).

מוצגי המאשימה:

המוצג ת/1- אמרת הנאשמת מיום 5.2.17 שנגבתה ע"י החוקר אבנר בן-שימול

הנאשמת הוחשדה בגניבת טלפון ביום 2.2.17 מסניף סופר פארם בקניון באר יעקב.

הודעו לנאשמת זכויותיה.

הנאשמת מסרה כי היא עובדת בקניון בחברת פיננסים אקסצ'נג' ובתום עבודתה נכנסה לסופר פארם על מנת לרכוש מספר דברים.

מסרה כי במחלקת ילדים על מדפים היכן שהונחו מגבונים היה מונח טלפון. היא שאלה אנשים שעמדו לידה, אנשים שאיננה מכירה, אם זה שלהם והם אמרו שלא.

מסרה כי לקחה את הטלפון במטרה שאם מישהו יתקשר היא תשיב לו את הטלפון.

בהמשך התקשרו אליה מהעבודה וביקשו ממנה לחזור לעבודה. משכך היא יצאה מהחנות ועלתה לעבודה. אף אחד לא התקשר, והיא ניסתה להתקשר מהטלפון אך הוא היה נעול. היא ירדה לחנות הטלפונים בקניון וביקשה שיפתחו לה את המכשיר. נאמר לה שטכנאי לא נמצא כרגע ולכן השאירה את המכשיר ואמרה שמחר בעת שתגיע לעבודה תיקח אותו. מסרה כי השאירה את פרטיה.

הטלפון היה בנרתיק היא שמרה את הנרתיק כי היה בו רשיון נהיגה וכרטיס אשראי. אמרה (לכאורה הכוונה שחשבה לעצמה) שביום שישי כשתחזור לעבודה תשאל בקניון אם מישהו איבד טלפון.

ביום שישי הגיעה להנהלת הקניון, מנהל התחזוקה היה שם למיטב זכרונה, והיא שאלה אותו אם מישהו חיפש טלפון. הוא שאלה מדוע היא שואלת והיא אמרה שביום חמישי היא מצאה טלפון בסופר פארם. הוא אמר לה לגשת לסופר פארם ולשאול שם.

היא ניגשה לסופר פארם ושאלה אם מישהו חיפש טלפון או עובדת שאיבדה, שאלו מדוע, והיא השיבה שיש טלפון אצלה. מנהל המשמרת הגיע למקום ואז הם גילו שמדובר בעובדת שלהם. היא החזירה את הנרתיק ואת התעודות. נשאלה היכן הטלפון והשיבה למנהל המשמרת שהטלפון בחנות והוא אמר שהמשטרה לקחה אותו. (גליון 2 ש' 16-3).

נאמר לנאשמת שיש סרטון המתעד אותה נוטלת טלפון מהמדף ועוזבת. הנאשמת מסרה כי מצאה טלפון על המדף, היא הלכה לקופה, היו אנשים, היא לא יכלה לחכות ולכן עזבה (גליון 2 ש' 18).

נשאלה מדוע לקחה את הטלפון ולא החזירה אותו מיד למנהל או עובד הסופר פארם, והשיבה שלא חשבה על זה.

לשאלה מדוע לא השיבה הטלפון מיד למשטרה השיבה שהיו לה סידורים.

נאמר לנאשמת שהיא מסרה לעובד בחנות הטלפונים שבנה שיחק בטלפון והיא רוצה לשנות סיסמה והיא השיבה שהיא לא חייבת להסביר לאף אחד מה עשתה (גליון 2 ש' 25).

נאמר לנאשמת כי היו בידה פרטי הבעלים של הטלפון ובקלות יכלה לדעת למי שייך אך היא בחרה לקחת אותו, השיבה כי היא לא בחרה לקחת אותו.

נאמר לנאשמת כי ביום 2.2.17 התקשר אליה החוקר אדווין וזימנה לתחנת המשטרה וזה מה שגרם לה ביום שישי ה-3.2.17 לפנות להנהלת הקניון ולומר שיש טלפון ומסמכים נוספים שמצאה, וכי אלמלא הוזמנה לחקירה היתה משאירה את הטלפון בחזקתה. הנאשמת שללה את הדברים (גליון 2 ש' 33).

לא עלה בידי הנאשמת לספק הסבר מדוע לא פנתה מיידית לעובדי הסופר פארם ממחלקות הביטחון או מחלקות אחרות בנסיבות בהן יש במקום הרבה עובדים ומסרה את הטלפון (גליון 2 ש' 37).

נאמר לנאשמת שהתנהלותה מלמדת על גניבת הטלפון והיא השיבה שהיא לא גנבה אלא מצאה את הטלפון (גליון 2 ש' 39).

בגמר גביית האמרה השיבה בשלילה לשאלה אם יש לה מה להוסיף, עם זאת ביקשה הנאשמת להוסיף כי היא ביקשה מהמוכר לפתוח את מכשיר הטלפון כי הוא היה נעול, וכי לא היתה חייבת לתת לו הסברים למה היא רוצה לפתוח את המכשיר. היא אמרה לו שהמכשיר נעול והיא רוצה לפתוח אותו.

המוצג ת/2- אמרת הנאשמת מיום 7.2.17 שנגבתה ע"י החוקר אבנר בן-שימול

הנאשמת הוחשדה בגניבת טלפון מהסופר פארם ביום 2.2.17 ומסמכים נוספים.

הודעו לנאשמת זכויותיה.

הוצג בפני העדה סרטון מצלמת האבטחה והנאשמת זיהתה עצמה בסרטון. ציינה כי היא "מוצאת על המדף טלפון ולוקחת אותו" (גליון 1 ש' 3).

נאמר לנאשמת כי היו לידה ילדים קטנים והיא מסרה כי שאלה אותם אם זה שלהם והם אמרו "לא זה לא שלנו" (גליון 2 ש' 5). נשאלה והשיבה כי היא איננה מכירה את הילדים.

אישרה כי הביאה את הטלפון לחנות הטלפונים.

נאמר לנאשמת כי היא ביקשה לפרמט אותו השיבה: "בקשתי לפתוח אותו" (גליון 2 ש' 11).

נשאלה היכן הסים של הטלפון והשיבה כי זרקה אותו, בהמשך ציינה כי זרקה אותו לפח (גליון 2 ש' 13; ש' 17).

נשאלה אם הביאה את הטלפון לחנות הטלפונים ללא סים והשיבה: "כן. לא רציתי שישאל שאלות. למה אני צריכה לתת לו הרבה הסברים" (גליון 2 ש' 15).

נשאלה מדוע לא הביאה לחנות הטלפונים את הטלפון עם הסים בפנים והשיבה כי רצתה לשמור את הסים אצלה (גליון 2 ש' 19).

עת נשאלה בשנית את אותה השאלה השיבה כי השאירה אצלה את הנרתיק של הטלפון, את הסים ואת התעודות וכי רק רצתה שיפתח לה ולא רצתה לתת למוכר "מיליון הסברים" (גליון 2 ש' 21-22).

המוצג ת/3- מזכר מיום 22.2.17 שנערך ע"י החוקר אבנר בן שימול שעניינו "דוח צפיה"

צוין כי בדיסק שהובא מהסופר פארם בבאר יעקב שנצרב ע"י לויץ מיכאל בהתאם למזכר שערך, קיימים מספר קבצים.

קובץ מספר 24 המסתיים בספרות 44528 הינו הקובץ הרלבנטי. בשעה 14:40:47 נראית החשודה בסופר פארם עם עגלה, לוקחת ממדף פלאפון, מראה לשני ילדים קטנים כבני 5-8 ועוזבת את המקום עם הפלאפון.

המוצג ת/4- אמרת המתלוננת בת אל פורת מיום 5.2.17 שנגבתה ע"י החוקר אבנר בן- שימול

המתלוננת נשאלה והשיב כי בצמוד לטלפון שנגנב היה כרטיס אשראי ורשיון נהיגה.

נשאלה והשיבה כי הטלפון הינו מסוג גלקסי 7 שנרכש לפי כ-7 חודשים בעלות של 3,400 ₪.

הוצג בפני העדה הטלפון והיא זיהתה אותו כשלה.

נשאלה אם לטלפון יש סים והשיבה כי העובד בחנות הטלפונים אמר לה שהגב' הגיעה בלי סים וביקשה שיפרמט אותו והוא פירמט אותו.

נשאלה והשיבה כי עובר לגניבה היה במכשיר סים.

מסרה את פרטי עובד חנות הטלפונים לרבות מספרו.

העדה אישרה קבלת הטלפון. כמו כן צוין כי כרטיס האשראי ורשיון הנהיגה הושב ע"י הנאשמת לסופר פארם ביום שישי בבוקר למנהל שלה.

המוצג ת/5- אמרת המתלוננת בת אל פורת מיום 2.2.17 שנגבתה ע"י החוקר יצחק אדון

המתלוננת מסרה כי היום בשעה 14:35 הניחה את הטלפון שלה על מדף מגבונים בסופר פארם. היא מילאה סחורה, שכחה את הטלפון על המדף והלכה לקופה. כעבור 10 דקות שבה למדף כי נזכרה בטלפון וראתה שהוא איננו.

היא ומנהלה בשעה 14:44 צפו במצלמות האבטחה וראו כי אישה כבת 35, בעלת שיער חלק שחור, גבוהה, לובשת שמלה בצבע ירוק זית, ממוצא רוסי. האישה בחנה את המגבונים, ראתה את הטלפון, הציגה אותו לילדים והכניסה אותו לתיק.

מסרה כי בעת צפיית הסרטון זכרה את הנאשמת כמי שהיתה בחנות והשאירה את העגלה עם המוצרים ליד הקופה ויצאה מהחנות. מסרה כי היא לא התייחסה לדבר. מסרה כי היא איננה מכירה את האישה.

מסרה כי מדובר בטלפון מסוג גלקסי 7 וציינה את מספרו, בצבע זהב בחלקו האחורי.

לאחר שצפתה בסרטון חיפשה את האישה ללא הצלחה.

מסרה כי אחיה בן ה-14 ניגש לחנות הטלפונים, סתם, כך בלשונה, ושאל אם אישה הגיעה עם טלפון והמוכר בשם אורי סיפר שהגיעה אישה בשעה 15:00 בערך שבאה לפרמט טלפון, וסיפרה שבנה שיחק עם הטלפון והיא רוצה לשנות סיסמה, והשאירה את הטלפון. האישה השאירה פרטים מזהים. מסרה כי היא הזעיקה משטרה וכי השוטרת שהגיעה למקום רשמה את פרטי האישה ולקחה את הטלפון.

מסרה כי זיהתה את טלפון כשייך לה. עוד נרשם כי "בפתק שהיא שילמה על הפירמוט כתוב אולגה ברק".

המוצג ת/6- דוח פעולה מיום 2.2.17 שנערך ע"י רס"ר איריס אשכנזי

הארוע נפתח ביום 2.2.17 בשעה 17:04.

בפרטי המקרה נרשם כי בקניון באר יעקב בקומה התחתונה בחנות הטלפונים ליד השופרסל המודיעה דווחה כי לפני מספר שעות נגנב לה הטלפון. הם הסתכלו כרגע במצלמות וראו אישה אשר גנבה את הטלפון. אותה אישה פנתה לחנות הטלפונים לצורך פירמוט. המודיעה נמצאת בחנות הטלפונים אולם בעל העסק מסרב להשיב לה את המכשיר ומשכך ביקשה שניידת תגיע למקום.

בפרטי הטיפול בארוע נרשם כי עורכת הדוח הגיעה לחנות "סיטי פון" בקניון בקומה התחתונה, חברה למודיעה בת אל

אשר עובדת בסופר פארם בקומה השנייה. המודיעה מסרה כי באותו היום בדעה 14:45 נגנב לה הטלפון מסוג גלקסי 7 וציינה את מספרו. הטלפון היה על המדף בסופר פארם.

בבדיקת מצלמות האבטחה זוהתה אישה שעברה בין המדפים, מצאה טלפון על המדף, הניחה אותו לשניה על המדף ולקחה אותו שוב. היא התעסקה איתו, החזירה את הדברים שהיו לה בעגלה ועזבה.

נרשם כי בבדיקת אחי המודיעה עם חנות הטלפונים נמסר לו כי מישהי הגיעה עם טלפון וביקשה לאפס אותו בטענה שבנה שיחק איתו. צוין כי האישה עונה לתיאור וכאשר המודיעה הראתה לו תמונה שלה הוא זיהה אותה.

צוין כי המודיעה הביאה את קופסת הטלפון לרבות מספר ה-IMEI והמספר על הקופסא והמספר שעל הטלפון בחנות, נמצא זהה.

צוין כי האשה השאירה את פרטיה בחנות, אולגה ברק וכן צוין מספר הטלפון שמסרה.

עורכת הדוח ציינה כי המוכר אור מסר כי דיבר עם האישה ואמר לה שהטלפון מוכן והיא אמרה לו שתשלח את בנה היום או מחר.

צוין כי הפרטים שמסרה האשה נבדקו במערכת אדם.

צוין כי המוכר אור מסר שהאשה אמרה לו שהיא עובדת בקניין למעלה בהחלפת כספים.

עורכת הדוח עלתה למעלה אולם במקום היתה מישהי אחרת שמסרה שעד שעה 16:00 עבדה מישהי אחרת בשם אולגה.

נרשם כי המודיעה הגיעה לתחנה להגיש תלונה. הטלפון נלקח מהחנות לרבות המדבקה עם פרטי הנאשמת לרבות שומר המסך אשר היה שבור ונזרק לפח ע"י המוכר, והוכנס למעטפה שהועברה לחוקר אדוין.

המוצג ת/7- מזכר מיום 2.2.17 שנערך ע"י רס"ב יצחק אדון שעניינו "זימון חשודה"

עורך המזכר יצר קשר עם הנאשמת וזימנה לחקירה ביום ראשון בבוקר אצל ענת.

המוצג ת/8- תצהיר שנערך ע"י הטכנאי לויץ מיכה מיום 12.2.17 שעניינו "צילומי מצלמות אבטחה"

מהמסמך עולה כי ביום 12.2.17 בשעה 10:30 בבאר יעקב העתיק את צילומי מצלמות האבטחה על גבי דיסק לבקשת משטרת ישראל. צילומים מיום 2.2.17 בשעה 10:30.

צוין כי לא נערך בצילומים כל שינוי או עריכה. עוד צוין כי הזמנים מכוילים לשעון ישראל וקיים סנכרון זמנים בין המחשב לשעון הנהוג בארץ.

המוצג ת/9- תקליטור המתעד את הארוע

ראיות ההגנה:

הנאשמת גב' אולגה ברק:

הנאשמת מסרה כי היא עלתה ארצה בהיותה כבת 16.5 ללא הוריה. שרתה בצה"ל בממר"מ.

למדה לימודי תואר בניהול וכלכלה. כיום היא אם לשני ילדים קטנים ועובדת לפרנסתה בחברה פיננסית המעניקה שירותי מטבע בפיקוח משרד האוצר. משרדי החברה ממוקמים בקניון בו ממוקם הסופר פארם וחנות הטלפונים (עמ' 19 סיפא, עמ' 20 רישא)

באשר לארוע מסרה כי ירדה ממקום עבודה לקנות מוצרים בסופר פארם. בעת שערכה את הקניות מצאה על מדף בין מוצרי התינוקות טלפון. לידה היו ילדים והיא פנתה אליהם ושאלה אם זה יכול להיות הטלפון של ההורים. הילדים אמרו שלא (עמ' 20 ש' 21).

מסרה כי קיבלה טלפון מלקוח שהמתין לה במשרד ומשכך נאלצה לחזור לעבודה. היא לקחה את הטלפון כי הרימה אותו כבר מהמדף, כך בלשונה, והוא נשאר אצלה איך שהוא (עמ' 20 ש' 21-22).

לאחר שהלקוח הלך, ראתה שאף אחד לא צלצל לטפון, היא ניסתה לפתוח אותו אולם היה צורך בסיסמא והטלפון ננעל. מסרה כי בקניון יש חנות טלפונים (עמ' 20).

לשאלותי, אם היו דברים בטלפון ששייכים לבעלת הטלפון, השיבה כי היא לא חיפשה. זה היה בתוך הנרתיק והיא ראתה את זה כבר מאוחר בערב (עמ' 20 ש' 30).

לשאלה אם כשהבחינה מאוחר בערב שהדברים נמצאים, התקשרה לבעלת הטלפון, השיבה כי לא התקשרה הואיל והיא היתה בבית והטלפון בחנות הטלפונים (עמ' 20 ש' 32).

נשאלה והשיבה כי הנרתיק שבו היו הדברים היה עמה בבית.

נשאלה בשנית מדוע על פי החומר שהיה בנרתיק לא התקשרה לבעלת הטלפון ואמרה שהטלפון לא אצלה אולם המסמכים כן, השיבה: "כי זה היה בערב מאוחר. ובבוקר אני ניגשתי להנהלת הקניון ושאלתי אותם אולי ביום קודם מישהו חיפש (עמ' 21 ש' 7-8).

לשאלה מדוע בנסיבות בהן פרטי בעלת הטלפון היו בידיה, לא התקשרה ואמרה שמצאה את הטלפון, השיבה כי הטלפון לא היה ברשותה.

אישרה כי בשלב הנ"ל לא ידעה שהמשטרה בתמונה (עמ' 21 ש' 13-14).

בהמשך לשאלתי מדוע לא יצרה קשר עם בעלת הטלפון שכאמור פרטיה היו בידיה, השיבה שאיננה יודעת (עמ' 21 ש' 18).

בהמשך חקירתה הראשית מסרה כי משרתה במשרדה שהטלפון נעול, ירדה לחנות הטלפונים וביקשה מעובד החנות לפתוח לה את הטלפון הואיל והסיסמה ננעלה. נאמר לה שאפשרי לפתוח את הטלפון רק אם מפרמטים אותו, עושים לו איפוס. נאמר לה שהטכנאי לא נמצא ולכן השאירה את הטלפון. נאמר לה שכשיגיע הוא יפתח לה את הטלפון. מכיוון שהיא סיימה לעבוד והיה עליה להגיע לביתה אמרה שתשוב לקחת את הטלפון למחרת היום. היא השאירה בחנות את פרטיה לרבות מספר הטלפון שלה ומסרה כי היא עובדת שתי קומות למטה, כך שלשונה, ואם יש בעיה אמרה שיתקשר אליה. כמו כן ציינה כי רכשה מגן מסך מסיליקון לטלפון שלה ועזבה את המקום (עמ' 21 ש' 24-31; עמ' 22 ש' 1-2).

מסרה כי הגיעה לחנות עם שני טלפונים.

בצאתה מהחנות הלכה עם ילדיה לסידורים. בשעה ארבע וחצי בערך יצר עמה קשר עובד חנות הטלפונים ואמר לה שהטלפון מוכן ושהוא פתח אותו. מסרה כי היא לא באזור וכי תבוא ביום למחרת.

בבית בערב הבחינה שבנרתיק היתה תז וויזה (עמ' 22 ש' 8-9). בבוקר היא ניגשה להנהלת הקניון ושאלה אם מישהו חיפש טלפון. היא נשאלה מדוע והשיבה שאתמול מצאה בסופר פארם טלפון לרבות מסמכים, מסרה כי בהתחלה לא ראה את התעודות. טענה כי שמרה את כל הדברים למקרה שאם ימצא האדם, קרי, בעל בטלפון, הוא יוכל להוכיח שהטלפון שלו (עמ' 22 ש' 11-12). האדם בקניון הפנה אותה לסופר פארם.

בהגיעה לסופר פארם שאלה אם מישהו חיפש טלפון או יש עובדת בשם שעלה מהמסמכים, שאלו אותה מדוע, היא השיבה שמצאה אתמול על מדפי המגבונים טלפון וכי לא הצליחה להשיג את הבן אדם, כך בלשונה (עמ' 22 ש' 15).

מסרה כי הבחורה קראה לאחראי המשמרת. כשהגיע אישר שעובדת בחורה ששמה עולה מהמסמכים. הוא שאל אותה מה הבעיה והיא אמרה לו שאתמול מצאה במדפים שלהם טלפון, היא לא הצליחה לטלפן מהטלפון הואיל וננעל, המסמכים היו אצלה והיא הביאה את המסמכים, את כרטיס הזיכרון והכל, כך בלשונה, ואמרה שימסרו לאותה בחורה וכי היא תביא גם את הטלפון. מנהל המשמרת מסר לה שהיא לא יכולה להביא את הטלפון כי הטלפון במשטרה (עמ' 22 ש' 6-20).

לשאלתי האם כשעובד חנות הטלפונים יצר עמה קשר בשעות אחר הצהריים, היא לא שאלה אותו אם ניתן לדעת מי הבעלים, השיבה בשלילה, טענה כי עובד החנות אמר לה בהתחלה שהדרך היחידה לפתוח את הטלפון זה לפרמט וכל המידע בטלפון נמחק ומשכך לא שאלה אותו שאלות נוספות. עוד ציינה כי הסיים היה בידה ומשכך לאחר פתיחת הטלפון היה באפשרותה להכניס את כטיס הסיים וניתן היה לדעת מספר טלפון (עמ' 22 ש' 27- עמ' 23 ש' 2).

נשאלה והשיב כי עובד החנות הוציא את הסיים מהטלפון ואת כרטיס הזיכרון ונתן לה משום שאינו זקוק להם. הוא נתן לה ואמר לה לשמור (עמ' 23 ש' 4,6,8,9).

בהמשך חקירתה הנגדית מסרה כי אחראי המשמרת צעק עליה וצעק בסופר פארם שהיא גנבת. היא אמרה לו שהיא הביאה את הדברים וכי תחתום שהטלפון לא שייך שלה.

מסרה כי ביום א' לאחר מכן הלכה לתחנת המשטרה.

מסרה כי ביום חמישי בערב התקשר אליה חוקר ואמר לה שהיא צריכה לבוא לחקירה. לא נאמר לה מדוע היא מוזמנת. כששאלה על מה מדובר נאמר לה כי שכשתיגיע תדע (עמ' 23 ש' 29-30).

מסרה כי השוטרת לה אמרה שבאה לחתום על מסמך שניתן יהיה להחזיר לבחורה את הטלפון, אמרה לה שהכל בסדר, זה לא מקרה בעייתי. יחד עם זאת החוקר שגבה את עדותה לא רצה לשמוע אותה, אמר לה שגרסתה לא נשמעת לו ככונה, רשם שהיא גנבת וביקש ממנה לחתום.

היא סרבה לחתום על משהו שלא אמרה (עמ' 24 ש' 5). אמרה לו שהיא מצאה את הטלפון, היא לא גנבה אותו ולא התכוונה לקחת את הטלפון אליה כי אין לה בו צורך. מסרה כי אין לה צורך בכסף, אין לה בעיה כלכלית. מסרה כי רצתה לעשות טובה לבן אדם ולהחזיר את הטלפון בעצמה (עמ' 24 ש' 1-8).

מסרה כי השוטר לא הקשיב לה. עם זאת בחקירתה השניה הבין השוטר שמה שמסרה הוא אמת, לאחר שראה הסרטון, ראה שמצאה ושאלה אנשים.

לשאלתי בעקבות העובדה שבסרטון נראה כי היא שואלת ילדים מאוד קטנים באשר לטלפון, השיבה כי זה מי שהיה לידה. כתגובה ישירה היא הרימה את הטלפון והסתובבה לשאול. לא הרימה והחביאה ולא היתה לה כוונה לקחת. אמרה שאפשרי שאם ילדים מסתובבים אז אולי שייך להוריהם (עמ' 24 ש' 17-21).

בהמשך חקירתה הראשית נשאלה מדוע לא פנתה מיד לעובד הסופר פארם במקום ואמרה שמצאה טלפון, השיבה: "כי בסופר פארם יש טלפון ובמצלמות רואים אותי שאני לקחתי טלפון. אני לא מכירה עובדי הסופר פארם איך אני יכולה לסמוך על מישהו אחר אם זו היתה בחורה שלא עובדת בסופר פארם מי אמר שהיו מחפשים אותה? זה לדעתי. אני יודעת שאני לקחתי את זה ואני יודעת שהייתי יכולה להחזיר את זה כי אני עובדת שם ואם היה מישהו מחפש בטוח הייתי שומעת את זה" (עמ' 24 ש' 24-29).

לשאלה מה היה בנרתיק, השיבה שבנרתיק היה רשיון נהיגה וכרטיס אשראי. לא היה מספר טלפון.

נשאלה והבהירה כי העובד בחנות נתן לה את כרטיס הסיים ואת כרטיס הזכרון. את כרטיס הסיים השאירה במשרד הואיל ולא רצתה לאבדו. כאשר מנהל המשמרת אמר לה שאין בו צורך כי הוא בוטל וגם כרטיס האשראי בוטל, היא זרקה אותו. את כרטיס האשראי החזירה. הטלפון היה במשטרה (עמ' 25 ש' 7-12).

נשאלה ומסרה כי עובר לארוע לא נחקרה במשטרה, היא קראה את עדותה בטרם חתמה וכי החוקר שגבה את אמרתה הכריח אותה לחתום על דברים שלא אמרה ולא הקשיב לגרסתה (עמ' 25 ש' 16-22).

נשאלה והשיבה כי לא היא רצתה לפרמט את הטלפון אלא עובד החנות מסר לה שכדי לפתוח את הטלפון הנעול יש צורך לפרמט (עמ' 25 ש' 24-25).

בחקירתה הנגדית אישרה העדה שגובה האמרה כתב את כל מה שאמרה בחקירה. אישרה שהודעו לה זכויותיה.

אישרה שזיהתה עצמה בסרטון שהוצג לה במסגרת גביית אמרתה.

אישרה שהטלפון לא היה שייך לה.

באשר לגיל הילדים ששאלה בסופר פארם אודות הטלפון מסרה כי היא לא בדקה את גילם, הם היו לידה ואותם שאלה (עמ' 27 ש' 8).

טענה שיש הגיון לשאול ילדים בגיל כזה אם הטלפון שייך להם, וטענה שבנה בן השנתיים וחצי יודע לומר אם הטלפון שייך לה.

אשרה שערך קניות, את הטלפון מצאה על מדף וכי לא התכוונה לקחתו.

נאמר לנאשמת שהיא עזבה את עגלת הקניות ויצאה מהסניף הנאשמת שללה הדברים (עמ' 27 ש' 24).

טענה כי חזרה ועמדה בקופה (עמ' 27 ש' 26). בדיעבד היא לא שילמה עבור המוצרים הואיל ובקופה היה תור ארוך והמתין לה לקוח במקום העבודה (עמ' 27 ש' 27-30).

לשאלתי מדוע בשלב שידעה שממתין לקוח, הלכה לקופה, המתינה, ובסוף ויתרה, השיבה הנאשמת כי ניגשה לקופה הואיל ורצתה לשלם, אולם היה תור של 7 או 8 אנשים עם עגלות מלאות, ומשכך ויתרה וחזרה לבית העסק (עמ' 28 ש' 11-12).

בהמשך חקירתה הנגדית נאמר לנאשמת כי הפסיקה את הקניות עם זאת לקחה את הטלפון, קרי, הטלפון חשוב מהקניות. הנאשמת השיבה: "איפה? לשים חזרה למדף וללכת? לא נראה הגיוני. אני כבר הרמתי את זה, זה לא ברחוב שאתה מרים את זה. יש מצלמות. רואים בטוח אותך במצלמות. מה אתה רוצה שאני אחזיר את זה למדף? (עמ' 28 ש' 19-20).

לשאלתי אם לא החזירה למדף בגלל שידעה שיש מצלמות, השיבה: "לא בגלל שידעתי שיש מצלמות, אני כבר הרמתי את זה, לא חשבתי מה אני עושה איך אני עושה. הרמתי אותו החזקתי אותו ביד, מיהרתי לעסק, בקופה היה תור, אז השארתי את העגלה והמשכתי לעסק. שחררתי את הלקוח. ראיתי שאף אחד לא צלצל בטלפון, אז ניסיתי להתקשר, אמרתי יכול היות זה אמא ששכחה על המדף והיא בכלל לא מודעת שאיבדה טלפון" (עמ' 28 ש' 24-27).

בחקירתה הנגדית לשאלות ב"כ המאשימה אשרה והבהירה כי היא ערכה הקניות, קיבלה טלפון שעליה לעזוב, עזבה, השאירה את הטלפון אצלה ולא ניסתה לפותחו, שבע שמונה דקות, עד לאחר שסיימה ההתנהלות מול הלקוח שלה (עמ' 29 ש' 4-14).

נשאלה והשיבה כי בסופר פארם כשהרימה את הטלפון עדיין לא ראתה עוד דברים. היא ראתה נרתיק, פתחה אותו ולא היה בו כלום. בערב כשפתחה אותו גילתה בכיס הפנימי תעודות (עמ' 29 ש' 19-20).

הנאשמת עומתה עם אמרתה במשטרה מיום 5.2.17 שם מסרה כי הפלאפון היה בנרתיק, היא שמרה את הנרתיק כי היה בו רשיון נהיגה וכרטיס אשראי, נאמר לנאשמת כי היא שמרה את הנרתיק הואיל וראתה שיש שם כרטיס אשראי. הנאשמת השיבה בשלילה. טענה כי החוקר שאל אותה אם היה בנרתיק עוד משהו, והיא השיבה בחיוב, כרטיס אשראי ורשיון נהיגה, וככה החוקר רשם (עמ' 29 ש' 28-29).

עת נאמר לנאשמת כי הדבר אינו נכון וכי שמרה את הנרתיק הואיל וידעה שיש שם מסמכים, ולא גילתה אותם בערב כטענתה, השיבה כי הדבר אינו נכון. מסרה כי שמרה את הנרתיק, אך החוקר לא שאל אותה מתי גילתה עוד משהו בנרתיק, אלא רק שאל אם היה משהו (עמ' 29 ש' 31-32).

נשאלה אם שמרה את הנרתיק שאין בו כלום והשיב בחיוב, ומהטעם שאם אדם היה מגיע ואומר שהטלפון שייך לו, היא

היתה יודעת שזה הטלפון שלו, על פי הנרתיק (עמ' 30 ש' 1-5).

לשאלה הכיצד מישהו יזהה את הנרתיק אם היא לא הודיעה לאיש שמצאה, השיבה כי התכוונה. טענה כי אילו לא היתה מסיימת לעבוד באותו היום וזה לא היה סוף משמרת, היתה יורדת להנהלת הקניון ושואלת אם מישהו חיפש את הטלפון (עמ' 30 ש' 7-8).

לשאלתי באשר לכוונתה, השיבה כי אם לא היתה יוצאת הביתה להוציא את הילדים, היתה יורדת להנהלת הקניון ושואלת אותם אם מישהו חיפש.

בנסיבות אלה נשאלה על ידי מדוע במקום ללכת לחנות הטלפונים לא הלכה להנהלת הקניון, השיבה: "כי חשבתי שאולי הבן אדם בכלל לא יודע שטלפון נאבד והיה אפשר לפתוח אותו במקום ולצלצל" (עמ' 30 ש' 19).

לשאלתי הבהירה כי פנתה להנהלת הקניון למחרת בבוקר כי בהנהלת הקניון המשרדים נסגרים בשעה ארבע.

נאמר לנאשמת כי אמרה מחד שלא הלכה להנהלת הקניון הואיל ונדרשה לקחת את ילדיה ומנגד מסרה שלא הלכה להנהלת הקניון הואיל והמשרדים נסגרים. הנאשמת מסרה שאין קשר (עמ' 31 ש' 32).

בהמשך חקירתה הנגדית נאמר לנאשמת כי הארוע ארע בשעה 14:35 ומשכך היה לה זמן ללכת לקב"ט הקניון וקעובדת הקניון בדיעה מקום מושבו. הנאשמת השיבה כי איננה יודעת היכן הקב"ט אלא יודעת היכן הנהלת הקניון, והיא לא הלכה להנהלת הקניון הואיל והיא מיהרה להוציא את הילדים (עמ' 31 ש' 10,12).

מסרה כי היא רצתה להחזיר את הטלפון בעצמה, ולא היתה לה כוונה לקחת משהו שלא שייך לה (עמ' 31 ש' 18-19).

לא עלה בידי הנאשמת להשיב באשר לעלות מכשיר הטלפון.

נאמר לנאשמת כי שווי הטלפון אלפי שקלים והיא ראתה הזדמנות להרוויח. הנאשמת שללה הדברים (עמ' 32 ש' 16).

הנאשמת עומתה עם אמרתה הנוספת במשטרה שם מסרה כי זרקה את הסיים. הבהירה כי החוקר שאל היכן עכשיו הסיים, והיא אמרה שזרקה אותו הואיל ומנהל החנות אמר שהסיים מבוטל ואין להם צורך בו (עמ' 32 ש' 25-26).

עת נאמר לה שהיא לא אמרה את הדברים בחקירה השיבה כי היא לא נשאלה.

עומתה עם אמרתה השניה שם מסרה כי הביאה את הטלפון לחנות הטלפונים בלי הסיים, הואיל ולא רצתה ליתן הסבר ולא רצתה שישאלו שאלות. הנאשמת טענה כי החוקר שאל אותה אם הסבירה לעובד החנות למה הביאה את הטלפון, והיא השיבה שלא צריכה ליתן הסבר (עמ' 33 ש' 8-9).

עת הבהרתי לנאשמת את שאלת ב"כ התביעה לפיה במשטרה אמרה שנכנסה לחנות בלי הסיים, השיבה כי אפשרי שהחוקר לא הבין אותה נכון. החוקר שאל אותה היכן הסיים והיא אמרה שזרקה אותו (עמ' 33 ש' 12-17).

עת נאמר לנאשמת כי החוקר שאל אותה בשנית אם הביאה את הטלפון בלי הסיים והיא השיבה בחיוב, השיבה הנאשמת כי היא לא הבינה וכי בפועל הסיים נשאר אצלה בעסק.

הבהרתי לנאשמת כי נשאלה, אם לגרסתה הביאה הטלפון לחנות הטלפונים כדי לפתוח אותו ולברר למי שייך, ללא הסיים, הואיל ולא רצתה שישאלו אותה שאלות, מדוע היא הסתירה את הסיים, ולא אמרה לבעל החנות שהיא רוצה לדעת מי הבעלים של הטלפון. הנאשמת השיבה: "את צודקת, זה באמת אולי מה שהייתי צריכה לעשות, אבל ברגע ההוא אני חשבתי אחרת. המחשבה שלי ברגע ההוא הייתה אחרת. אולי באמת אם אני הייתי פונה למוכר טלפונים אומר לו שמצאתי את זה והייתי צריכה שהוא יעזור לי אולי היתה דרך אחרת לעזור" (עמ' 34 ש' 1-3).

נאמר לנאשמת כי במשטרה אמרה שלא רצתה שישאלו שאלות. השיבה כי החוקר לא רצה לשמוע את דבריה והלחיצה.

טענה כי לא ידעה כי הדברים יגיעו למצב שהגיעו, וכי אם יהיה לה תיק על גניבה שלא התכוונה, לא תמצא מקום עבודה, ולא היה בכוונתה לקחת דבר שלא היה שייך אליה (עמ' 34 שורות 14-8).

נאמר לעדה כי היא הגיעה לחנות הטלפונים ללא הסיים, וכך מסר גם המוכר בחנות, וכך עלה מאמרת המתלוננת במשטרה, שהוגשה בהסכמה, הנאשמת דבקה בגירסתה לפיה המוכר מסר לה הסיים (עמ' 39 שורה 21).

העדה אישרה שזמנה לחקירה במשטרה ביום הארוע, עם זאת טענה כי לא קישרה את ההזמנה לחקירה לארוע הטלפון (עמ' 40), טענה כי לא חשבה שמציאת טלפון נחשבת כגניבה (עמ' 41).

נשאלה על ידי מדוע עת התקשרו אליה מהמשטרה לא אמרה לשוטר כי מצאה טלפון, השיבה כי בדיעבד זה "קל לחשוב", כך בלשונה, אולם בזמן שארע לא קישרה (עמ' 41).

טענה שכל הפעולות שעשתה נועדו על מנת לעזור לאדם להחזיר לו את הטלפון.

נאמר לנאשמת כי נשאלה באמרתה מדוע לא השאירה הסיים בחנות ואמרה שלא רצתה שיאבד (עמ' 42), נאמר לה שעובד חנות הסופרפארם שמסר עדות בבית המשפט, מסר כי היא אמרה לו שעובד חנות הטלפונים לא החזיר לה הסיים, השיבה שאין הדבר נכון (עמ' 42). נאמר לעדה שאם כדבריה רצתה להחזיר הטלפון היה בידיה לבצע פעולות שונות, למסור הטלפון לעובדי הסניף בסופר פארם, לגשת לתחנת משטרה סמוכה, השיבה שהיה עליה לקחת את ילדיה.

באשר לעובדה שלא פנתה לעובדת החנות שחלפה לידה בעת שפתחה את מכשיר הטלפון לאחר שמצאה אותו, השיבה כי היתה חייבת לשוב לעבודה ונלחצה על ידי הלקוח (עמ' 45).

נשאלה על ידי אם לאחר שאמרה לבעל החנות שהטלפון ננעל היא נשאלה על ידו כיצד ננעל, והשיבה בשלילה (עמ' 43).

נשאלה אם שילמה עבור פתיחת הטלפון, השיבה כי היה עליה לשלם כחמישים ₪ וזה לא סכום גדול (עמ' 47).

באשר לטענה לפיה פרמוט המכשיר גורם למחיקת כל המידע בטלפון, השיבה שלא היא בקשה לפרוט, מעבר לאמור היה בידה כרטיס הזכרון. נאמר לנאשמת שלא הכל נשמר על כרטיס הזכרון והיתה דרך אחרת לפעול, כגון לפנות למשטרה, השיבה כי לא היה לה זמן ללכת למשטרה (עמ' 47), וכל מה שחפצה היה לסייע ועושים ממנה גנבת, בעוד היא לא לקחה מאומה מאחר (עמ' 48).

ההוראות החוקיות ההלכה הפסוקה והפסיקה:

דין
[תשכ"ו]

סעיף 384 לחוק העונשין עניינו "דין הגונב".

הסעיף מורה:

"הגונב, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע לגניבה עונש אחר מחמת נסיבותיה או מחמת טיבו של הדבר שנגנב".

סעיף 383 עניינו "גניבה- מהי".

הסעיף מורה:

"(א) אדם גונב דבר אם הוא -

(1) נוטל ונושא דבר הניתן להיגנב, בלי הסכמת הבעל, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע;

(2) בהיותו מחזיק כדין דבר הניתן להיגנב, בפקדון או בבעלות חלקית, הוא שולח יד בו במרמה לשימוש שלו או של אחר שאינו בעל הדבר.

[א/268]

(ב) לענין גניבה לפי סעיף קטן (א) אין נפקא מינה שהנוטל או השולח יד הוא חבר דירקטוריון או נושא משרה בתאגיד שהדבר שייך לו, ובלבד ששאר הנסיבות מצטרפות כדי גניבה.

(ג) לענין גניבה -

(1) "נטילה" - לרבות השגת החזקה -

(א) בתחבולה;

(ב) בהפחדה;

(ג) בטעות הבעל ובידיעת הנוטל שההחזקה הושגה כך;

(ד) במציאה, אם בזמן המציאה מניח המוצא שאפשר באמצעים סבירים לגלות את הבעל;

(2) "נשיאה" - לרבות הסרת דבר ממקומו, ובדבר המחובר - הסרתו לאחר ניתוקו הגמור;

(3) "בעלות" - לרבות בעלות חלקית, החזקה, זכות החזקה או שליטה;

(4) "דבר הניתן להיגנב" - דבר בעל ערך שהוא נכסו של אדם, ובמחבר למקרקעין - לאחר ניתוקו מהם".

חוק השבת אבידה, תשל"ג-1973

סעיף 1 לחוק, הינו סעיף ההגדרות, הסעיף מגדיר "אבידה".

הסעיף מורה:

"אבידה" - מטלטלין שאבדו לבעליהם, או שבנסיבות הענין יש להניח שיצאו משליטתם;

סעיף 2 לחוק השבת אבידה עניינו "חובת המוצא".

הסעיף מורה:

"(א) הומצא אבידה ונוטלה (להלן- המוצא) חייב להשיבה לבעלה או להודיע עליה בהקדם למשטרה, זולת אם בנסיבות הענין יש להניח שבעל האבידה התיימש ממנה מחמת מיעוט שוויה.

(ב)..."

סעיף 3 לחוק השבת אבידה עניינו "אבידה שנמצאה ברשות הזולת".

הסעיף מורה:

"המוצא אבידה ברשותו של אדם אחר חייב להודיע עליה לבעל הרשות ולמסרה לו לפי דרישתו; קיבל בעל הרשות את האבידה לידו, יראה אותו כמוצא".

סעיף 9 לחוק השבת אבידה עניינו "עבירות".

הסעיף מורה:

" מי שאינו מקיים את המוטל עליו לפי חוק זה, דינו- מאסר ששה חדשים או קנס 2,000 ₪ לירות".

כבוד השופט קדמי בספרו "על הדין בפלילים", חלק שני, מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2005 כתב באשר יסודות עבירת הגניבה.

באשר ליסוד העובדתי הנדרש להוכחת העבירה כתב:

"הנטילה מבטאת את "תפיסת השליטה" בדבר; ודי לעניין זה בעצם "המגע הפיזי" באותו דבר. ה"נטילה" הינה הצעד הראשון לקראת הוצאתו המלאה של הדבר מחזקת הבעלים; כאשר הצעד השני, המשלים את ההוצאה, בא לכלל ביטוי ב"נשיאת" הדבר ממקומו...." (שם בעמ' 613).

"סיכומו של דבר, לעניין הגניבה בתוך "מקום", נראה כי הדין הוא: די "בהזזת" חפץ ממקומו- ואפילו הוא נותר בתוך "המתחם" שבו הוא נמצא, ועל כן מצוי עדיין פיזית ב"מקום" שבשליטתו של הבעלים- כדי להביא על סיפוקה את הדרישה המשולבת של "נטילה ונשיאה"; וזאת, משום ש"תפיסת" הדבר- מהווה את הנטילה, ואילו "הזזתו ממקומו"- את הנשיאה" (שם בעמ' 611).

נטילה "במציאה" ס"ק (ג)(1)(ד):

"לאמור: על-ידי לקיחתו של דבר שאבד למחזיקו; ובלבד- שהמוצא ער לכך, שאפשר בשקידה סבירה לגלות את הבעלים. בנסיבות כאמור, ההנחה היא: שכל עוד אדם ער לכך, שניתן בשקידה סבירה לגלות את הבעלים- רואים את הדבר כאילו הוא מצוי עדיין בחזקת הבעלים; ואם היתה הלקיחה בנסיבות כאמור, מלווה בכוונה שלא להחזיר את הדברים לבעלים- מתגבשת גניבה.

ויודגש:

(א) אין מציאה אלא בדבר ש"אבד" לבעליו, להבדיל מ"דבר" שהבעלים השאיר במקום כלשהו על מנת לחזור ולטול אותו מאוחר יותר; ונראה כי התשובה לשאלה אם דבר ייחשב כ"דבר שאבד"- תינתן על-פי אמת מידה אובייקטיבית של "סבירות", ולא על-פי מבחן סובייקטיבי של "כוונת הבעלים".

(ב) השאלה אם המוצא האמין כי ניתן למצוא את הבעלים "באמצעים סבירים"- נבחנת ומוכרעת על-פי אמת מידה סובייקטיבית

(ג) נלקחה מציאה בכוונה להחזירה לבעלים, ולאחר מכן משנה הלוקח את טעמו ומחליט לגנבה- מתעוררת שאלת ה"בו זמניות" של הנטילה מכאן והכוונה לגנוב מכאן... (שם עמ' 618-619).

"...שהנטילה התגבשה בעת הלקיחה הראשונית, ואילו הכוונה לגנוב-נוצרה במועד מאוחר...יש להבחין בין הפרת החובה המוטלת על מוצא אבידה "להשיבה"- לפי סעיף 2(א) לחוק השבת אבידה, תשל"ג- 1973- לבין מעשה עבירה של גניבה. מוצא נכשל בהפרת החובה האמורה אם הוא נוטל אבידה ואינו מחזירה לבעליה- או אינו מודיע עליה בהקדם למשטרה- פרט לאבידה שעל-פי מבחן אובייקטיבי יש להניח שבעליה התיימש ממנה מחמת מיעוט שוויה; ואילו נוטל מציאה נכשל בגניבה, אם הוא נוטל את האבידה לעצמו כשהוא ער לכך, על פי מבחן סובייקטיבי, שניתן לאתר את בעליה בשקידה סבירה" (הדגשה שלי- ל.פ.) (שם בעמ' 619).

"הנשיאה מבטאת את "הוצאת" הדבר מחזקת הזולת, והכלל הוא שדי לעניינה ב"הזזת" הדבר ממקומו ויהא שיעור ה"הזזה" אשר יהיה..." (שם בעמ' 619).

"היעדר הסכמת הבעלים", הינה "נסיבה" הדרושה להתגבשותה של גניבה; שעיקרו של מעשה הגניבה בהוצאת נכס מחזקת הזולת ללא הסכמתו... (שם בעמ' 630).

"דבר הניתן להיגנב"

"ה'דבר' צריך להיות 'בעל ערך'. ה'דבר' צריך שיהא 'נכס של אדם' (שם בעמ' 634).

באשר ליסוד הנפשי כתב כבוד השופט קדמי:

"על-פי משמעותו הלשונית הפשוטה של המושג 'קבע', המדובר כאן בדרישה לקיומה של כוונה פוזיטיבית שלא להחזיר 'אף פעם' לאמור- כוונת שלילה לצמיתות...התגבשו במשך הזמן כללי פרשנות מיוחדים, אשר הפכו את היסוד הזה ליסוד בעל משמעות משפטית-טכנית, שעיקרה" היעדר- כוונה-ממשית-להחזיר"...מידת ההוכחה הנדרשת מן התביעה כדי לעמוד בנטל ההוכחה לכאורה הינה "זעומה יחסית", כיאה ליסוד שלילי. ובפועל- די לעניין זה בלקיחה ללא רשות, המלווה באי החזרה מיידית"...רק כוונה ברורה להחזיר, המלווה ביכולת מעשית וודאית לבצע זאת, עשויה להשמיט את הבסיס מתחת לקיומה של כוונה לשלול שלילת קבע נכס, שהרי נתמלאו בקשר להוצאתו מחזקתו של אחר, כל הרכיבים האחרים של עבירת הגניבה..." (שם בעמ' 655-656).

"הכוונה נבחנת במועד ביצוע העבירה. ייתכן כי בשלב מאוחר יותר...לאחר שהתברר לנאשמים כי זהו...בחרו הנאשמים להחזיר את הרכב [ה'דבר' שנגנב]... ואולם בנסיבות אלו אין כדי לשלול את כוונתם המקורית לשלילת קבע של הרכב שנשדד (תפ 125/01(חי'))(ג'בארין). מבחנה של הכוונה לשלילת קבע הינו מבחן סובייקטיבי...כאשר תוכנה של הכוונה הוא ודאות להשבה על פי ראיותו של הנוטל בשעת הנטילה.

עם זאת- מהימנות הטענה תיבחן במבחן ראייתי אובייקטיבי...." (שם בעמ' 656-657).

באשר לבו זמניות הנטילה והכוונה לשלילת קבע, כתב כבוד השופט קדמי:

" הכלל הוא- כאמור לעיל- שהכוונה לשלילת קבע חייבת להתקיים בעת ובעונה אחת: עם "הנטילה והנשיאה"- לעניין החלופה הראשונה; ועם "שליחת היד"- לעניין החלופה השנייה...הבעיה בהקשר זה באה על פתרונה עם "הוספת" החלופה השנייה; לפיה- מועד ה"נטילה" אינו מועד קבלת הנכס, אלא מועד "שליחת היד" בו" (שם בעמ' 658).

"דרישת הבו זמנית של הלקיחה - והכוונה לשלילת קבע: משמעותה של דרישה זו היא: שהכוונה לגנוב- קרי: לשלול שלילת קבע- חייבת להתגבש בשעת הנטילה הראשונית, לאמור: בשעת הוצאת הדבר מרשות הזולת, ותפישת החזקה בו על-ידי הגנב...ודרישת הבו-זמניות מחייבת, שעם התגבשות הנטילה תתקיים גם הכוונה לגנוב.

כפי שניתן ללמוד מן האמור לעיל, מקור הבעיות נעוץ היה, בסופו של דבר, בתו האופי הבסיסי של עבירת הגניבה, המקופל בדרישה המשולשת שהמעשה יתבטא ב"לקיחה" של נכס מ"חזקת" הזולת "ללא הסכמתו". דרישה משולשת זו מנעה הרשעה בשל מעשים של "שליחת יד" ברכוש הזולת, הקימה את הקשיים הנעוצים ב"היעדר בו-זמניות"...הפתרון למרבית הקשיים - אם לא כולם - חייב היה להימצא, בשינוי אופייה הבסיסי של עבירת הגניבה ההסטורית: מעבירה המתאפיינת ב"לקיחת" - קרי: "הוצאת" - דבר מחזקת הזולת, לעבירה שעיקרה "השתלטות של כדין על נכסי הזולת" (שם בעמ' 594-595).

כבוד השופט קדמי כתב באשר לכללי הפרשנות הבסיסיים בדבר טיבה ואופייה של הכוונה לשלילת קבע:

"כוונה" "סתמית" להחזיר "אי פעם בעתיד" - אינה משמיטה את הבסיס מתחת לקיומה של כוונה לשלילת קבע, באשר אין היא מבטאת כוונה ממשית ומעשית להחזיר; והוא הדין ב"תוחלת" - ואפילו יש לה אחיזה - "שביום מן הימים יהיה לאל ידו של הגנב להחזיר את הגניבה" (שם בעמ' 660).

"הבעת חרטה ורצון להחזיר בעת הגילוי - אינה משמיטה את הבסיס מתחת לכוונה לשלילת קבע" (שם בעמ' 665).

"החזרת הכסף לאחר גילוי שליחת היד אינה שוללת את הקביעה שבעת שליחת היד נלוותה אליה כוונת השלילה לצמיתות" (שם בעמ' 666).

דין ומסקנות:

בחנתי הראיות, היה בידי להתרשם מדברי הנאשמת ולהשוות את דבריה בבית המשפט לאמרותיה במשטרה.

בחנתי את הראיות שהוגשו בהסכמה, עדויות המתלוננת ודוח הפעולה שערכה רס"ר אשכנזי.

צפיתי בארוע שתועד בתקליטור.

שמעתי את עדות גובה האמרות, בן שימול ואת עדות מר שיינקמן.

השווייתי בין הראיות כיצד מתיישבות אמרות העדים השונות בין לבין עצמן וכיצד מתיישבות עם האמרות האחרות.

נתתי דעתי לסיכומי ב"כ הצדדים.

באשר לעדויות שמועה אשר מצויות בחומר הראיות.

הן באמרות המתלוננת, הן באמרות החוקרת אשכנזי והן באמרות העד מר שיינקמן, מצויות עדויות שמיעה.

עת הוגשו האמרות ת/4, ת/5 ו- ת/6, האמרות הוגשו בהסכמה (עמ' 11 רישא), לא נטען על ידי ב"כ הנאשמת כי הן

מוגשות בכפוף לכך שעדות שמועה לא תתקבל כראיה לאמיתות תוכנה.

ההתנגדות לעדות שמועה עלתה רק בעת חקירת הנאשמת, בעת שעומתה הנאשמת עם הדברים שמסרה המתלוננת באמרתה במשטרה, דברים ששמעה המתלוננת מפי בעל החנות (עמ' 38), ולאחר שאמרתיה של המתלוננת הוגשו בהסכמה ונתקבלו כראיות.

על פי ההלכה הפסוקה, במקום בו עדות שמועה מוגשת בהסכמת הצד הנוגע בדבר, וללא כל התנגדות, "תיראה כראיה כשרה כאילו הוגשה כדין" (ראו כב' השופט קדמי "על הראיות", חלק ראשון, מהדורה תשס"ד, עמ' 497 ואזכורי ההלכה שם, ראו ע"פ 5140/99 וידל, עמ' 857-858 לפסק הדין מול אותיות ב'ז' ו-א'ה', סעיפים 15 ו-16 לפסק הדין), עם זאת בית משפט "לא נחפז לסמוך ממצאים על עדות שמיעה, אפילו לא היתה התנגדות לקבילותה... אלא אם כן תרומתה שולית" (ראו כבוד השופט קדמי, שם).

כאמור ההתנגדות לעדות שמועה במקרה שלפני היתה רק לאחר שהראיות שבתוכן מצויות עדויות שמיעה התקבלו כראיות קבילות ובהסכמת ההגנה. עם זאת הואיל ועסקינן באמירות שתרומתן גבוהה להוכחת הלך רוחה של הנאשמת בזמן אמת, החלטתי שלא לקבל כראיות לאמיתות התוכן, את עדויות השמיעה המצויות במוצגים שהובאו כראיות (החלטתי עמ' 38), הגם שכאמור ההתנגדות לאחת מעדויות השמיעה, המצויה במוצג ת/5 שהובאה באמרת המתלוננת, הושמעה בשלב בו הראיה כבר נתקבלה. מעבר לאמור לא הובעה כל התנגדות לדוח הפעולה, המוצג ת/6 שאף הוא מכיל ומתייחס לעדויות שמועה משמעותיות.

כמו גם לא הובעה כל התנגדות לדברי מר שיינקמן עת מסר בעדותו שעובד החנות מסר שהנאשמת ביקשה לפרמט הטלפון (עמ' 12 ש' 28) ודברי מר שיינקמן, להבדיל מהאמרות שהוגשו, הגם שדבריו בעדותו כוללים עדות שמיעה, דבריו נתקבלו כראיות ללא התנגדות ההגנה והינם חלק מהראיות.

בתלמוד (עבודה זרה יב), נאמר "יש קונה עולמו בשעה אחת ויש קונה עולמו בכמה שנים".

על הנאשמת שבפני ניתן לומר שאיבדה את עולמה בשעה אחת, ואולי בדקה.

הנאשמת מצאה על גבי מדף בחנות הסופרפארם, (להלן "החנות") מכשיר טלפון.

הנאשמת לקחה המכשיר לידיה, בחנה אותו, פנתה לילדים קטנים ששחקו ליד מקום המצאות המכשיר, דברה אתם מספר מלים, הניחה את מכשיר הטלפון על מדף ומיד, כעבור שבריר שניה, לקחה אותו בשנית, ומבלי לפנות לאדם כל שהוא מעובדי החנות, הגם שעברה בסמוך אליה בזמן אמת עובדת החנות, מיד לאחר שנטלה את הטלפון, ומבלי לפנות כאמור לקופאי או למי מעובדי החנות, עזבה את החנות, לאחר שלגרסתה הוזעקה חזרה למקום עבודתה, כאשר הטלפון שלקחה מהמדף ברשותה.

משמע, יצאה עם החפץ מהחנות.

נטען על ידי ההגנה כי הלקיחה היתה תמימה מתוך כוונה להחזיר. נטען על ידי ההגנה כי גם אם נתגבשה כוונת הגניבה לאחר המציאה, לא הוכחו יסודות העבירה ולא הוכח כי ברגע שהנאשמת מצאה את הטלפון, בשלה בלבה החלטה

לקחתו ולא להחזירו.

משמע, נטען על ידי ההגנה כי לא מתקיימת דרישת הבו זמניות.

כב' השופט קדמי בספרו הביא דוגמה מהפטרון המצוי לסוגיית הבו זמניות בחוק הגניבה האנגלי משנת 1968, שם המבחן הוא "ההשתלטות" שלא כדין על נכסי הזולת, משמע, **"ישום זכויות בעלים, לאמור - התנהגות שיש בה משום 'מנהג בעלים' בנכס מכאן ואילך תופסת דרישת ה'השתלטות' את מקומה של ה'נטילה' - לרבות ה'נשיאה' - לגווניה:...השאלה היחידה המחייבת בירור היא: האם נעשה מעשה של השתלטות על נכס הזולת, אם לא..."** (ראו שם כב' השופט קדמי עמ' 599-600).

עם זאת אין לחידוש החוק האנגלי השלכה לעניין פרשנות חוק העונשין (ראו שם עמ' 600).

במקרה הנדון קיים סרטון המתעד את פעולותיה של הנאשמת, הוא המוצג ת/9.

בסרטון נצפית הנאשמת משוחחת בטלפון ודוחפת עגלת קניות בין המדפים בסופרפארם. ב"שביל" בו עברה הנאשמת, לקראת קצהו, נצפים שני ילדים קטנים, האחד מהם צעיר מאד והשני קטן מאד, משחקים, האחד מהם לכאורה ישב על רצפה והשני לידו.

הנאשמת נצפית ניגשת למדף, מתבוננת ונוטלת מהמדף מכשיר טלפון, מחזיקה אותו בידה, מחליפה מספר מלים, שאינן מוקלטות ולא ידוע פשרן, עם הילדים הקטנים, ממרחק של מספר מטרים, לא מתקרבת אל הילדים הקטנים. לאחר מכן מניחה את הטלפון על המדף, בחלוף שבריר של שניה נוטלת את הטלפון פעם נוספת בידה, וכל אותה עת משוחחת בטלפון הנוסף שבידה וכן מתבוננת בטלפון, לכאורה קוראת הודעה או כותבת הודעה. בהמשך נצפית הנאשמת הולכת "בשביל" בין המדפים עם עגלת הקניות.

לציין כי גם מהמזכר שהוגש בהסכמת ההגנה וסומן כמוצג ת/6, עולה שבבדיקת מצלמות זוהתה אישה שעברה בין המדפים, מצאה טלפון על המדף, הניחה אותו לשניה על המדף, ולקחה אותו שוב, התעסקה איתו, החזירה הדברים שהיו לה בעגלה ועזבה.

מדברי הנאשמת וגרסתה בבית המשפט עולה כי היא נכנסה לסופרפארם לקנות מספר דברים ובעת שערכה את הקניה היא מצאה על המדף טלפון בין מוצרי התינוקות. לידה היו ילדים, היא פנתה אליהם ושאלה אם יכול להיות שהטלפון של הוריהם. הילדים השיבו בשלילה. באותה עת קבלה טלפון מלקוח שהיה אמור לקבל כסף מהחברה והוא אמר לה שהוא ממתין במשרד. היא נאלצה לחזור לעבודה. היא לקחה את הטלפון כי היא כבר הרימה אותו מהמדפים והוא נשאר אצלה (עמ' 20).

באמרתה במשטרה, המוצג ת/1, טענה כי היא מצאה את הטלפון על המדפים במחלקת הילדים, שאלה אנשים שעמדו לידה, שאיננה מכירה אותם, אם זה שלהם, ואמרו שלא. היא לקחה את הטלפון ואמרה שאם מישהו יתקשר היא תחזיר לבן אדם את הטלפון, כך בלשונה, התקשרו אליה וביקשו ממנה לחזור לעבודה, היא יצאה מהחנות, עלתה לעבודה וכו'.

משמע, הנאשמת לא מסרה על אתר באמרתה הראשונה במשטרה, טרם צפו בתקליטור המתעד את הארוע, כי היא פנתה לילדים קטנים, אלא מסרה כי היא פנתה לאנשים שעמדו לידה.

דברי הנאשמת אינם עולים בקנה אחד עם הסרטון שצולם בזמן אמת ומתעד בדיוק את קרות הארוע.

באמרתה במשטרה, המוצג ת/2, יומיים לאחר מסירת האמרה הראשונה, ב - 7.2, הוצג הסרטון בפני הנאשמת.

הנאשמת זיהתה את עצמה בסרטון ונאמר לה שהיו לידה ילדים קטנים והיא השיבה "שאלתי אותם אולי זה שלכם? אמרו זה לא שלנו...".

משמע, גרסה נוספת. לא "אנשים" כי אם "ילדים". לא "אם הטלפון שייך למי מהוריהם" אלא "אם הטלפון שייך להם".

הנאשמת מסרה בעדותה בבית המשפט, כי היא ראתה שאף אחד לא צלצל לטלפון והיא נסתה לפתוח אותו, היתה סיסמה והוא ננעל. היא פנתה לחנות הטלפונים בקניון, ושאלה אם ניתן לפתוח את הטלפון כי הסיסמה ננעלה. נאמר לה בחנות שאי אפשר לפתוח את הטלפון אלא רק בכפוף לכך שעושים לו איפוס, קרי, פירמוט. לדבריה היא אמרה לבחור בחנות שהוא יכול לעשות את זה (עמ' 21 ש' 26).

משמע, נהגה בטלפון כמנהג הבעלים, קרי, באנלוגיה לחוק האנגלי, עשתה מעשה של השתלטות.

מאחר והטכנאי לא היה ברגע בו פנתה לחנות, בחנות, נאמר לה שהיא יכולה להשאיר את המכשיר ויפתחו את המכשיר ברגע שיגיע הטכנאי. היא השאירה את המכשיר, מסרה את פרטיה ובאותה עת גם בררה אם קיים מגן לטלפון אחר שלה, הואיל וילדיה משחקים בטלפון.

בהמשך יצאה מהחנות, לקחה את ילדיה מהגן. בערך בסביבות 16:30 צלצל אליה אדם מהחנות מסר לה שהוא פתח את הטלפון ושהיא מוזמנת לחנות לקחת את הטלפון. היא אמרה לו שתגיע למחרת. בערב, בבית, ראתה שבטלפון נמצאת תעודת זהות וזיהה (עמ' 21, עמ' 22).

באמרתה במשטרה, המוצג ת/1, מסרה הנאשמת שהיא ירדה לחנות ושאלה את העובד אם הוא יכול לפתוח את המכשיר, ומאחר והטכנאי לא היה נאמר לה להשאיר את המכשיר והיא אמרה שתחזור למחרת והשאירה את פרטיה.

מסרה שהטלפון היה בנרתיק והיא שמרה את הנרתיק הואיל והיה בו רשיון נהיגה וכרטיס אשראי (גליון 2, שורות 9 - 10).

משמע, מדבריה באמרתה בזמן אמת עלה כי לא בערב, כי אם בזמן אמת, בטרם מסרה הטלפון, ראתה הנאשמת שבנרתיק של הטלפון יש רשיון נהיגה וכרטיס אשראי.

הנאשמת מסרה באמרתה במשטרה כי אמרה שהיא תחזור לעבודה ותשאל בהנהלת הקניון אם מישהו איבד פלאפון וכך עשתה, חזרה בשישי בבוקר, פנתה למנהל התחזוקה בהנהלת הקניון והוא הפנה אותה לסופרפארם לאחר שאמרה לו

שהיא מצאה את הטלפון ביום חמישי בסופרפארם.

בעת שנשאלה מדוע היא לא החזירה את הטלפון מידית למנהל או עובד הסופרפארם, השיבה שלא חשבה על זה. בעת שנשאלה מדוע לא החזירה הטלפון מידית למשטרה השיבה שהיו לה סידורים.

בעת שנאמר לה כי בחקירתה בעת שהגיעה לחנות היא אמרה למוכר שהילד שיחק בטלפון והיא רוצה לשנות את הססמה ולכן היא השאירה את הטלפון, לא שללה הנאשמת, על אחר, את התזה שהוצגה בפניה בחקירתה, תשובתה היתה: "אני לא חיבת להסביר לאף אחד מה עשיתי" (גליון 2 שורה 25).

לא היה לנאשמת הסבר מדוע לא מסרה את הטלפון בסופרפארם למי מהעובדים.

בהמשך ובגמר החקירה, שבה הנאשמת והבהירה שהיא רוצה להוסיף שהיא בקשה מהמוכר לפתוח את הטלפון כי הוא היה נעול והיא לא היתה חיבת לתת לו הסברים למה היא רוצה לפתוח את המכשיר. היא אמרה לו שהמכשיר נעול והיא רוצה לפתוח אותו.

באמרתה הנוספת, המוצג ת/2, נשאלה הנאשמת לגבי אופי בקשתה בעת שהביאה את הטלפון לחנות הטלפונים, נשאלה אם בקשה לפרמט הטלפון והשיבה שהיא בקשה לפתוח אותו.

כשנשאלה היכן הסיים של הטלפון, השיבה שהיא זרקה אותו.

עת נשאלה אם היא הביאה את הטלפון לחנות הפלאפונים ללא הסיים, השיבה כדלקמן: "כן, לא רציתי שישאל שאלות, למה אני צריכה לתת לו הרבה הסברים".

נשאלה בשנית היכן הסיים, והשיבה שזרקה לפח.

נשאלה מדוע היא הביאה את הטלפון לחנות ללא הסיים בפנים, והשיבה שהיא רצתה לשמור את הסיים אצלה (גליון 2, שורה 19).

בהמשך השיבה פעם נוספת עת נשאלה מדוע היא לא הביאה את הפלאפון עם הסיים לחנות, שהיא השאירה את הנרתיק של הטלפון, את הסיים והתעודות ואת הכל, ורק את הטלפון היא רצתה שהוא יפתח ולא רצתה לתת למוכר בחנות מליון הסברים.

בבית המשפט, בעדותה, טענה הנאשמת כי היא השאירה את הנרתיק ואת כל הדברים למקרה שאם ימצא בעל הטלפון הוא יוכל להוכיח שהטלפון שלו (עמ' 22).

באשר לסיים, טענה כי ברגע שהיא היתה מקבלת את הטלפון היא היתה יכולה להחזיר את הסיים קארד עם כרטיס הזיכרון ואפשר היה לדעת מה מספר הטלפון (עמ' 23).

טענה כי הבחור בחנות הוא זה שהוציא את הסיים כדי לשמור אותו ולהביא לה אותו ואמר לה שהוא לא צריך את הסיים ולא את כרטיס הזיכרון (עמ' 23).

משמע, לנאשמת גרסאות שונות באשר לסיים.

האחת לפיה היא הביאה הטלפון לחנות ללא הסיים, האחרת שהמוכר בחנות הוציא את הסיים ומסר לה.

בהמשך טענה שהיא רצתה בסך הכל לעשות טובה ולהחזיר את הטלפון בעצמה (עמ' 24).

טענה שהיא עובדת בקניון ואם מישהו היה מחפש את הטלפון בטוח שהיתה שומעת על זה.

בהמשך מסרה שאת הסיים קארד היא השאירה במשרד כדי לא לאבד אותו, שלא ילך לאיבוד (עמ' 25), והיא זרקה אותו הואיל ובעת שהחזירה את הדברים לסופרפארם מנהל המשמרת אמר שאין כבר צורך בסיים, כי ביטלו את הסיים וגם את כרטיס האשראי.

לציון כי לא נטען על ידי הנאשמת, בשום שלב, שגם את כרטיס האשראי היא זרקה לאחר ששמעה שבוטל הכרטיס. לא ברור מדוע מלכתחילה עת הגיעה הנאשמת למחרת היום לסופר פארם להחזיר הנרתיק, כרטיס האשראי, כרטיס הזיכרון ורשיון הנהיגה, היא לא הביאה עמה את הסיים על מנת להחזירו לבעליו, שהרי בשלב הנ"ל בעת הגיעה לחנות, ובטרם דיברה עם מנהל המשמרת, לא ידעה שהסיים בוטל. משמע, עובדה זו מתיישבת עם דבריה באמרתה שזרקה הסיים בטרם מסרה הטלפון לחנות הטלפונים, והדבר אינו עולה בקנה אחד עם רצון לאתר את בעליו של המכשיר.

לנאשמת היו טענות רבות כלפי גובה האמרה. יחד עם זאת, מסרה כי היא קראה את עדותה לפני שחתמה, ודבקה בכך שהיא לא אמרה שהיא רצתה לפרמט את הטלפון אלא רק לפתוח אותו.

מעבר לאמור, הנאשמת היתה מוכנה לשלם 50 ₪ על מנת לפתוח את הטלפון הנעול שיעלה בידה להחזירו לבעליו, כגרסתה, אולם לא עשתה את המעשים המובנים והסבירים על מנת להחזיר הטלפון. לא פנתה למשטרה, לא פנתה לאחראים בחנות הסופרפארם ולא התקשרה, או למצער לא ניסתה להתקשר, לבעלת הטלפון עת מצאה את פרטיה בנרתיק.

אינני מאמינה לנאשמת.

מצאתי שהנאשמת לא מסרה גרסת אמת.

מצאתי כי הנאשמת מסרה גרסה שאין בה אמת.

גרסת הנאשמת אינה עולה בקנה אחד עם העובדות שהוכחו. על פי ההלכה הפסוקה גם הנוטל מציאה נכשל בגניבה עת היה ער לכך שניתן על פי מבחן סובייקטיבי לאתר הבעלים בשקידה, ולא עשה כך (ראו כב' השופט קדמי שם עמ' 619).

אני סבורה כפי שאפרט להלן שגם אם הנאשמת מצאה הטלפון, הוא נלקח על ידה שלא בתמימות והיא לא ניסתה לאתר את בעליו.

אני סבורה שהתנהלותה מלמדת כי התקיימה בה דרישת הבו זמניות, קרי, בשעת הנטילה התכוונה לשלול מהבעלים את הטלפון.

צפיה בתקליטור מלמדת כי בעת שהנאשמת מצאה את הטלפון ולקחה אותו היא הניחה אותו על המדף לאחר שהחליפה מספר מלים עם הילדים הקטנים. עם זאת בחלוף שביר שניה, לקחה אותו בשנית והמשיכה לדבר בטלפון שהיה ברשותה כאילו לא ארע מאומה, גם כשעברה מולה אשה שדחפה עגלה וגם כשעברה מולה עובדת הסופרפארם לא אמרה שמצאה טלפון, החרישה.

משמע, הכוונה לשלול את הטלפון מבעליו שלילת קבע היתה בו בזמן עם הנטילה, וגם אם טענת ההגנה היא שהעובדה שהמתלוננת פנתה לילדים ושאלה אם הטלפון שלהם, מלמדת שלא רצתה לשלול את הטלפון מבעליו בעת הנטילה, אין דעתי כדעת ההגנה, לדידי, פנייה לילדים קטנים, ולא לעובדת המקום שעברה בסמוך אליה, בזמן אמת, אינה מלמדת על תום לב, ואינה מלמדת על חוסר כוונה לשלול הטלפון מבעליו. עם זאת גם אם הטענה היא, וכאמור אינני מקבלת הטענה, שפניה לילדים מלמדת על תום הלב והעדר הכוונה, קרי, שבדקה הראשונה לא התגבשה הכוונה לשלול מהבעלים, אזי לא ניתן לומר כי לא נתגבשה הכוונה עם הנטילה השניה.

צפיה בתקליטור מלמדת כי הטלפון הונח במדף, הוחזר למדף לאחר הפניה לילדים הקטנים, ובהמשך, שביר שניה לאחר הנטילה הראשונה נלקח בשנית והנאשמת המשיכה בדרכה. לכן לא ניתן לטעון, כפי שטענה ההגנה, שהדרישה לבו זמניות לא קיימת, מאחר ונצפית בתקליטור פעולה של הנחת המכשיר ולקיחתו מחדש.

כשנלקח המכשיר מחדש, הנאשמת לא פנתה לאף אחד על מנת לברר אם הטלפון שלו.

הנאשמת לקחה את הטלפון, המשיכה בדרכה בין המדפים, לא פנתה לעובדת הסופרפארם שעברה ממש לידה בסמוך למדף ממנו לקחה הטלפון, התנהגה בקור רוח, שוחחה בטלפון שהיה בידה, הלכה למקום עבודתה, כך לדבריה, סיימה את משימתה מול הלקוח, ופנתה לחנות הטלפונים על מנת לפתוח את המכשיר.

טענת הנאשמת לפיה בחנות הטלפונים הוציא האדם מהחנות את הסיס, איננה עולה בקנה אחד עם גרסתה בזמן אמת במשטרה, וגם לטענה זו אינני מאמינה.

במשטרה, ובזמן אמת, הנאשמת נשאלה באופן מאד ברור לענין הסיס, וטענה כי הוציאה את הסיס על מנת שלא תשאל שאלות ולא תתן הסברים וזרקה את הסיס לפח.

אינני מאמינה לגרסתה הכבושה והמאוחרת לפיה היא זרקה את הסיס רק לאחר שנאמר לה שהסיס בוטל בעת שלמחרת הגיעה לחנות על מנת להחזיר את הנרתיק.

אם זו גרסת הנאשמת, מדוע, כאמור לעיל, לא זרקה את כרטיס האשראי? הרי נאמר לה שגם כרטיס האשראי בוטל.

ואם אכן נאמר לה שהסיס בוטל ולכן היא זרקה את הסיס, כיצד ידעה שלא להביאו לחנות עם הפריטים הנוספים. היה

עליה להביא את הסיים לסופרפארם ביחד עם הנרתיק והפריטים הנוספים. משכך וכאמור כיצד ידעה לא להביא את הסיים עמה בעת שהגיעה לסופרפארם?

הגרסה לפיה היא זרקה את הסיים רק לאחר שהגיעה לחנות, אינה מתיישבת עם השכל הישר כמו גם אינה מתיישבת עם אמרתה במשטרה, המוצג ת/2. באמרתה, בגליון 2, נשאלה הנאשמת יותר מפעם אחת לעניין הסיים והבהירה יותר מפעם אחת כי השאירה את הסיים ואת הנרתיק אצלה ואת הכל, קרי, את כל התעוד, ומסרה רק את הפלאפון לחנות כי רצתה שיפתחו את הפלאפון, ולא רצתה לתת למוכר בחנות מליון הסברים, כך בלשונה.

זאת ועוד, מאמרתה עולה, שלא כפי שטענה בעדותה בבית המשפט, שבעת שהיא מסרה את הטלפון בחנות היא כבר ידעה שבנרתיק נמצאות התעודות, שהרי, אם לא כן כיצד ניתן להבין את תשובתה באמרתה באופן אחר?

תשובתה לשאלה למה היא לא הביאה את הטלפון עם הסיים לחנות היתה: "השאירתי אצלי נרתיק של הפלאפון את הסיים והתעודות והכל. רק פלאפון רציתי שהוא יפתח שלא לתת למוכר בחנות מליון הסברים" (גליון 2 שורות 21, 22).

האם תום לב יכול להתיישב עם אדם שלא רוצה לתת הסברים?

גם באמרתה הראשונה התייחסה הנאשמת לכך שלא רצתה לתת הסברים לבעל החנות ורק רצתה שיפתח לה את הטלפון.

גם אם נקודת המוצא היא שהנאשמת לא היתה ערה לכך שפתיחת הטלפון משמעותה פרמוט הטלפון, וברגע שמפורמט הטלפון כל הזכרון של הטלפון נמחק, אזי, עת אישרה הנאשמת את הפעולה לבעל החנות, כדבריה, הנאשמת נהגה בטלפון כמנהג בעלים. הנאשמת הורתה לפתוח את הטלפון וכשנאמר לה שהדרך היחידה לפתוח את הטלפון זה לפרמט את הטלפון וכל המידע שיש בטלפון ימחק, היא לא אמרה מאומה, ולא שאלה שאלות נוספות, ולגרסתה הואיל ובידה היה הסיים קארד (ראו עמ' 22 סיפא).

לגרסתה, ברגע שהיתה מקבלת את הטלפון היה בידה להחזיר את הטלפון, עם הסיים קארד ולדעת מה מספרו.

גרסת הנאשמת איננה עולה בקנה אחד עם ההגיון.

זאת ועוד, ביום בו ארע הארוע, משטרת ישראל התקשרה לנאשמת והזמינה אותה לחקירה.

לדבריה, לא נאמר לה מדוע היא מוזמנת לחקירה. יחד עם זאת, בעת שהמשטרה התקשרה לנאשמת, הנאשמת היתה ערה לכך שבנרתיק הטלפון אותו היא שמרה היה רשיון נהיגה וכרטיס אשראי של בעליו. זו היתה גרסתה במשטרה. הנאשמת אמרה לחוקר שחקר אותה שהיא שמרה את הנרתיק כי היה בו רשיון נהיגה וכרטיס אשראי.

גרסת הנאשמת לפיה החוקר לא שאל אותה מתי היא גלתה את כרטיס האשראי ואת רשיון הנהיגה, אינה עולה בקנה אחד עם אמרתה במשטרה. מקריאת האמרה, המוצג שסומן כ - ת/1, עולה כי הנאשמת מסרה שהיא ירדה לחנות

הפלאפונים בקניון, שאלה אם ניתן לפתוח לה את המכשיר. נאמר לה שהטכנאי לא נמצא כרגע ושתשאיר את הטלפון. היא אמרה שהיא חוזרת לעבודה מחר ותיקח אותו. היא השאירה את פרטיה ובלשונה "הטלפון היה בנרתיק, שמרתי את הנרתיק כי היה בו רשיון נהיגה וכרטיס אשראי. אמרתי יום ששי אני אחזור לעבודה ואשאל בהנהלת הקניון אם מישהו איבד טלפון".

משמע האמירה לפיה שמרה את הנרתיק בשל רשיון הנהיגה וכרטיס האשראי נאמרה בהקשר לשיחתה עם העובד בחנות הטלפונים, ולא נאמרה בהקשר אחר, כפי שנסתה הנאשמת לומר ולתרוץ בעדותה בבית המשפט.

זאת ועוד, גם אם רק בשעות הערב מצאה הנאשמת בתוך הנרתיק רשיון נהיגה וכרטיס אשראי, כגרסתה בבית המשפט, לא ברור מדוע הנאשמת לא נסתה מיד לברר את מספר הטלפון של בעל רשיון הנהיגה ולא ניסתה ליצור קשר עם בעל הרשיון ולומר לו שמצאה את הטלפון שלו ואת רשיון הנהיגה וכרטיס האשראי שלו, גם אם מצאה הדברים מאוחר בערב, כגרסתה (עמ' 21).

התנהלותה כגרסתה, קרי, פנייתה להנהלת הקניון למחרת היום כגרסתה, ולא לבעלת המכשיר תמוהה, ואינה מלמדת על תום לב, נהפוך הוא.

הנאשמת לא ידעה להסביר את התנהלותה (עמ' 21). גם הסברה לפיו לא התקשרה לבעל הטלפון לאחר שמצאה הפרטים בשל העובדה שהטלפון היה בחנות והיא בבית, תמוהה.

זאת ועוד, הנאשמת לא מסרה לשוטר עת התקשר אליה והזמין אותה לחקירה, ביום הארוע, גם אם לא קשרה בין מציאת הטלפון לזימונה לתחנת המשטרה לחקירה, שהיא מצאה טלפון ומפאת קוצר הזמן לא עלה בידה להגיע למשטרה מיד לכשהיא מצאה את הטלפון, והיא מנצלת ההזדמנות שהשוטר התקשר אליה, לומר שהיא מצאה טלפון בחנות הסופרפארם.

טענתה כי היא לא ספרה לקב"ט ולאחרים בסופרפארם שהיא מצאה טלפון מאחר והיא רצתה להחזיר את הטלפון לבן אדם בעצמה, כך בלשונה (עמ' 31), לא עולה בקנה אחד עם השכל הישר, ואינני מאמינה לה.

לגבי הסיים, קרי, העובדה שהסיים לא הובא על ידה לחנות הטלפונים.

הנאשמת מסרה כי לא שקרה במשטרה, ואת אמירתה במשטרה לפיה הגיעה לחנות הטלפונים בלי כרטיס הסיים הואיל והיא לא רצתה שישאלו אותה שאלות, והיא לא רצתה לתת הסבר לגבי הסיים, תירצה בעדותה בבית המשפט, באופן שהמחשבה שלה באותו רגע היתה אחרת, והיא לא אמרה לבעל החנות שהיא רוצה לדעת מי הבעלים של הטלפון, ואולי באמת היתה צריכה לעשות כך, הואיל והיא חשבה אחרת. טענה כי החוקר כעס עליה, ולא רצה להקשיב לה, הלחיץ אותה, והיא התרגשה ורצתה שהוא יעזוב אותה, ולכן היא אמרה את מה שכתוב באמרתה. זאת ועוד, היא לא ידעה ובלשונה, שכך הולך להגרר הארוע (עמ' 33, 34).

אינני מאמינה לנאשמת.

גרסתה בבית המשפט הינה גרסה שאינה עולה בקנה אחד עם השכל הישר ועם התנהלותה.

לציין כי אינני מתייחסת בהכרעת הדין לאמרות שהוגשו בהסכמה, האמרות שסומנו כמוצגים ת/4, ת/5 ו - ת/6, ולדברים אשר נאמרו הן למתלוננת והן לשוטרת על ידי העובד בחנות.

יחד עם זאת, אמרת הנאשמת, המוצג ת/1, התקבלה כראיה, ובאשר לאמרת הנאשמת נטען כלפיה במהלך חקירתה, כי קיימת טענה שהגיעה לחנות הפלאפונים ואמרה למוכר שהילד שיחק לה בפלאפון והיא רוצה לשנות את הסיסמה ולכן היא השאירה את הטלפון, והנאשמת לא שללה את הדברים. הנאשמת לא טענה כי היא לא כך אמרה. כפי שאמרה מספר שורות לאחר מכן באמרתה (בשורה 35), לגבי שאלה שנשאלה "לא נכון". באשר לדבריה בחנות, הנאשמת השיבה כדלקמן: "אני לא חייבת להסביר לאף אחד מה עשיתי".

משמע, לכאורה מדבריה עולה שהיא לא שללה את העובדה שהיא אמרה שהיא בקשה בחנות הטלפונים לשנות סיסמה, בשל העובדה שבנה שיחק עם הטלפון.

זאת ועוד, במהלך עדותו של העד מר שיינקמן העד מסר כי עובד החנות אמר שהטלפון נשלח לפירמוט ולא היתה התנגדות לדבריו ע"י ההגנה (עמ' 12).

אני סבורה כי אין לקבל את טענת ההגנה לפיה לא הוכחה העבירה של גניבה על ידי מציאה בשל העובדה שלא מתקיימת הדרישה של הבו זמנית.

כאמור, הנטילה היתה בשני שלבים ואין טוב ממראה עיניים.

צפייה בתקליטור המוצג ת/9 מלמדת, כפי שצינתי לעיל, שהנטילה היתה בשני שלבים.

בשלב הראשון נטלה את הטלפון, פנתה לילדים, הניחה את הטלפון על הדלפק ומיד לקחה את הטלפון פעם נוספת.

משמע אם נטען על ידי ההגנה כי השיחה עם הילדים מלמדת שלא התכוונה לשלול מהבעלים בעת הנטילה, ואין דעתי כדעת ההגנה, לידי, פניה לילדים קטנים אינה מלמדת על תום לב בנסיבות הארוע, בהן היו במקום אנשים בוגרים ועובדי חנות, אזי, לאחר הנטילה הראשונה, הטלפון הוחזר למדף ואז נטלה הטלפון בשנית. למצער, לגבי הנטילה השניה לא ניתן לומר שלא נעשתה בכוונה לשלול מהבעלים.

לכן בשלב השני התקימה הדרישה של הבו זמנית הואיל ובשלב השני נצפית הנאשמת משוחחת בטלפון השני אשר היה ברשותה בקור רוח, וממשיכה לחלוף ב"שביל" בין הדוכנים ולא פונה לא לאשה שעוברת מולה ולא לעובדת החנות שעוברת מולה, ומנסה לברר למי שייך המכשיר.

זאת ועוד, באשר לעבירה של נטילה במציאה, מתגבשת העבירה כאשר נוטל האבידה ער שניתן לאתר את בעליה בשקידה סבירה והוא לא עושה כן.

אני סבורה כי לא ניתן לומר במקרה הנדון, כפי שעתר בא כח הנאשמת, שהאבידה נלקחה במציאה כדי להחזיר אותה לבעליה.

אני סבורה כי הנאשמת נכשלה גם באופן שלא פעלה על פי המוטל עליה על פי חוק השבת אבידה. לא השיבה את האבידה לבעליה, לא התקשרה למשטרה ולא פנתה לאחראים בסופרפארם והודיעה להם כי מצאה את הטלפון בשטחי הסופרפארם.

יחד עם זאת, לא בעבירה על חוק השבת האבידה מואשמת הנאשמת.

הנאשמת מואשמת בעבירה על פי חוק העונשין. אני סבורה כי העובדה שהנאשמת יצאה מהחנות מבלי לומר מאומה לאחר שהרימה את הטלפון, למצער בשנית, היא הנותנת שבשלב הנ"ל נתגבשה בה הכוונה לשלול את הטלפון מבעליו. העובדה שהנאשמת פנתה לחנות הטלפונים במקום לפנות למשטרה ובחנות נאמר לה, לדבריה, כפי שמסרה בבית המשפט, שהדרך היחידה לפתוח את הטלפון היא באופן שהטלפון יפורמט וכל הזכרון אשר על הטלפון ימחק, והנאשמת אישרה לבצע את הפעולה, היא הנותנת שהנאשמת לא התכוונה להחזיר את הטלפון.

מעבר לאמור, העובדה שהנאשמת לא פנתה לחנות הטלפונים ובקשה שייסעו לה למצוא את בעל הטלפון, ולא ספרה בתום לב, שמצאה את הטלפון והיא רוצה לפתוח אותו על מנת למצוא את בעליו, והתנהלה באופן הפוך, הבהירה באמרתיה חד משמעית כי היא לא רצתה להישאל שאלות, ולא סברה שעליה למסור הסברים בחנות, כך מסרה הן בחקירתה הראשונה והן בחקירתה השניה, היא הנותנת שהנאשמת התכוונה לשלול את הטלפון מהבעלים.

טענת ההגנה לפיה הפניה לילדים מלמדת שלא היתה לנאשמת כוונת גניבה, אין בידי לקבלה, הואיל ולאחר שפנתה לילדים הניחה את הטלפון על הדלפק, ורק בהמשך הרימה אותו פעם נוספת, ואם לא נתגבשה העבירה עם הנטילה הראשונה, למצער התגבשה ההחלטה בלבה בעת שהרימה הטלפון בשנית.

העובדה שהנאשמת ניגשה לחנות פלאפונים הקרובה למקום המציאה, במקום לפנות למי מאנשי הסופרפארם, מלמדת שהנאשמת לא התכוונה להחזיר את הטלפון.

העובדה שהנאשמת ניגשה להנהלת הקניון ובהמשך לסופרפארם עם הנרתיק, אינה מלמדת מאומה, הואיל ובשלב הנ"ל הנאשמת נקראה לחקירה במשטרה והדעת נותנת שהנאשמת, הגם שטענה שהיא לא קישרה בין הדברים, היתה ערה לכך שיש סיכוי שהיא מוזמנת לחקירה במשטרה בשל הטלפון, שהרי מדבריה עלה שהיא ידעה שהמקום מצולם, ומדבריה עלה שהיא הבינה שזהות מי שלקח את הטלפון ידועה (ראו עמ' 24 שורה 26). אחד מהסבריה הלא סבירים של הנאשמת באשר לעובדה שלא פנתה על אתר לעובדי הסופרפארם היה, כי היא לא מכירה העובדים, לא יכולה לסמוך על משהו אחר ואם היה מדובר בבחורה שלא עובדת בסופרפארם מי אמר שהיו מחפשים אותה, כך בלשונה, ובלשונה "ובסופרפארם יש טלפון ובמצלמות רואים אותי שאני לקחתי טלפון" (עמ' 24 שורה 26).

זאת ועוד, טענת ההגנה לפיה קיים מחדל חקירתי ונזק ראייתי בשל העובדה שמנהל התחזוקה לא נחקר, איננה ברורה הואיל וגם אם פנתה הנאשמת למחרת היום למנהל התחזוקה, והוא זה שהפנה אותה לסופרפארם, הפניה היתה בשלב שבו הנאשמת כבר זומנה לחקירה במשטרה, בשלב מאוחר, ולא בשלב הראשוני, והיה בידה בשלב הנ"ל, לפנות לבעלת הטלפון ישירות, הואיל ושמה היה רשום ברשיון הנהיגה.

הנאשמת לא לקחה אחריות מלאה על התנהלותה הפלילית, כפי שנטען בסיכומי ההגנה.

החוקר בן שימול אישר כי פרטים שמסרה הנאשמת בחקירתה ניתן היה ללמוד על נכונותם מהתקליטור, קרי, את העובדה שהטלפון נמצא על ידי הנאשמת. יחד עם זאת אין באמור, קרי בעובדה שהטלפון נמצא, כדי לשלול את העובדה שהנאשמת עברה עבירת גניבה על ידי מציאה.

העובדה שלא פנתה בו ביום לאתר את הבעלים של הטלפון הגם שהיה בידה רשיון הנהיגה של בעל הטלפון, ואין נפקא מינה שלדבריה היא גלתה את רשיון הנהיגה ואת כרטיס האשראי רק בשעות הערב, מלמדת כי הנאשמת לא התכוונה להחזיר את האבידה לבעליה, ופעלה על מנת להחזיר את האבידה למחרת היום, רק לאחר שנקראה לתחנת המשטרה. תמוהה תשובת הנאשמת לפיה כאמור לעיל לא השאירה את הטלפון בסופרפארם, בידי העובדים, כי לא סמכה עליהם. תמוהים לא פחות דבריה לפיהם בשל העובדה שנצפית במצלמות "וכבר הרימה את זה" (עמ' 24 שורה 26), לא החזירה הטלפון למדף, או לא השאירה במקום (עמ' 28 שורות 19, 20).

מעבר לאמור, לדברי הנאשמת היא פנתה להנהלת הקניון ובהמשך לסופרפארם עם הנרתיק על מנת להחזירם, ואמרה שהיא יכולה להחזיר את הטלפון. נשאלת השאלה מדוע לא ניגשה הנאשמת מיד עת הגיעה לקניון למחרת היום, לחנות הטלפונים, על מנת לבקש את הטלפון ועל מנת להחזיר את הטלפון ביחד עם כרטיס האשראי וביחד עם כרטיס הסיים וביחד עם כרטיס הזכרון וביחד עם רשיון הנהיגה, להנהלת הסופרפארם.

עובדה היא שכאשר הנאשמת חזרה לסופרפארם למחרת היום ושוחחה עם העד מר גילמרו שניקמן, היא לא הגיעה לחנות עם הטלפון, היא הגיעה עם נרתיק בו היה כרטיס אשראי ורשיון נהיגה וללא הסיים, ומר שניקמן, הגם שידע שהטלפון הושאר בחנות של הסלולרי, כך בלשונו, שאל איפה הטלפון, והנאשמת אמרה שלקחה את הטלפון למטה, וכי אין לה את הסיים הואיל ולא החזירו לה את הסיים.

משמע, למר שניקמן מסרה הנאשמת גרסה נוספת ושונה אודות הסיים, הגם שבחקירתו הנגדית לאחר חקירה דווקנית, טען כי אפשרי שהנאשמת אמרה לו שהסיים אצלה בעסק והיא יכולה להביא את הסיים.

נשאלת השאלה, אם הנאשמת התנהלה בתמימות מדוע היא לא הביאה את הסיים עמה מיד עת פנתה לחנות. מדוע השאירה הנאשמת את הסיים, כדבריה, בבית העסק שלה ולא הגיעה לחנות הסופרפארם עם כל הפריטים שהיו שייכים לבעלת הטלפון.

אינני יכולה לקבל את גרסתה של הנאשמת לפיה היא לא ניגשה לקופאית בסופרפארם מיד לאחר שמצאה את הטלפון הואיל והתקשר אליה לקוח והיא מיהרה לחזור למקום העבודה.

באשר לטענות ההגנה לפיהן לא ניתן להתייחס בהכרעת הדין לעניין אמירות הנאשמת בפני בעל החנות כפי שעולה מהמוצגים ת/4 ו-ת/5, ועסקין בעדויות שמיעה שאין קבילות לאמיתות תכנן, אכן לא מצאתי להתייחס לעדויות השמיעה האלה בשל תרומתן הגבוהה להוכחת הלך רוחה של הנאשמת בזמן אמת, הגם שכאמור המסמכים הוגשו בהסכמה עוד לפני שההגנה התנגדה לעדויות השמיעה המצויות באחד מהם. כמו כן, לא התייחסתי בהכרעת הדין לעדות השמועה המצויה במוצג ת/6, שם נטען שהמוכר אמר לרס"ר אשכנזי, שהגיעה מישהי לאפס את הטלפון בטענה שבנה שיחק אתו, וזאת חרף העובדה שבא כח הנאשמת לא טען כנגד עדות השמועה המצויה בת/6 בזמן הגשת המוצג לרבות בסיכומיו.

יחד עם זאת נאמר לנאשמת עת נחקרה במשטרה, המוצג ת/1, מוצג שהוגש בהסכמה, שקיימת טענה לפיה אמרה למוכר שהילד שיחק לה בפלאפון והיא רוצה לשנות את הסיסמה ולכן היא השאירה את הטלפון, והנאשמת לא שללה את הדברים והשיבה כי היא לא חייבת להסביר לאף אחד.

את דבריה של הנאשמת באמרתה מצאתי להביא במסגרת שיקולי בהכרעת הדין.

אני סבורה כי התנהלות הנאשמת הינה התנהלות המצביעה על חוסר תום לב ועל כוונת גניבה שהתגבשה ברגע הלקיחה.

אני סבורה כי פניה לשני ילדים קטנים, בהנחה שנוסח הפניה היה כגרסתה, קרי אם המכשיר שייך לאמם, ומיד לאחר מכן לא פנתה למי מעובדי החנות הגם שהיו בסביבתה, מלמדת על כוונת השלילה מהבעלים בעת היותה עדיין בתחום החנות, ואין מדובר בנטילה תמימה.

מעשה יציאת הנאשמת מהחנות ללא נסיון לאתר הבעלים בחנות, או לפנות למי מאנשי החנות ולהודיע כי מצאה טלפון ולהשאיר את פרטיה בחנות טרם עזיבת החנות, היא הנותנת כי היתה לה כוונה פלילית בעת הנטילה, לטעמי השלמת הנטילה היתה עם היציאה מהחנות.

לאור כל האמור לעיל מצאתי כי יש להרשיע את הנאשמת בעבירה של גניבה על ידי מציאה, עבירה לפי סעיף 383(ג)(1)(ד) ובאופן שהנאשמת ביום 2.2.17 גנבה את נרתיק הטלפון עם הטלפון של המתלוננת אשר השאירה את הטלפון ובו כרטיס אשראי ורשיון נהיגה בתוך הנרתיק בחנות הסופרפארם. הנאשמת הלכה מיד ובסמוך לחנות פלאפונים בשם "סיטי פון" וביקשה לאפס את המכשיר.

הנאשמת השאירה את המכשיר בתיקון ומסרה כי תגיע למחרת.

בהמשך היום התקשר החוקר אדווין יצחק לנאשמת וזימנה לחקירה בתחנת המשטרה.

למחרת היום, ביום 3.2.17 הגיעה הנאשמת לסניף ומסרה למר שנייקמן את נרתיק הטלפון ללא כרטיס הסיים.

בנסיבות אלה בהן פעמיים נלקח הטלפון על ידי הנאשמת מהמדף, לא מצאתי להתייחס לטענת בא כח הנאשמת לפיה לא ניתן להרשיעה בעבירה חלופית על פי חוק השבת אבידה, בשל העובדה שלא

הוזרה, הואיל וכאמור מצאתי להרשיעה בעבירה של גניבה על ידי מציאה.

הכרעת הדין נמסרה לצדדים ביום 9.4.18, כ"ד ניסן תשע"ח.

המסמך הופק היום, 18.4.18, ג' אייר תשע"ח, בהעדר הצדדים.